

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDEN EMBER

WED TO THE

DARK ELF

www.monstermating.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARA ELFLE EVLENDİ

DÜZENLENMİŞ CANAVAR EŞLER

EDEN EMBER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Prequel

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Epilog - Iris Epilog

- Vamen

PREQUEL

Kimse Vardiya'dan önceki dünyayı hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler ve hareketli şehirler vardı ve teknoloji en yüksek seviyedeydi.

Tüm bunları hayal bile edemeyiz. Hiçbir kanıt, yazılı metin ya da Alia Terra'nın Değişim'den önceki fotoğrafı yok. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur.

Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

BÖLÜM 1

V
amin

Kuzey rüzgârı dağ zirvelerinde uğulduyor, açıkta kalan tenimi ısıyor. Kürk pelerinimi daha sıkı çekerek derin kar yığınlarının arasından geçiyorum. Burası benim halkımın, Kuzey'in Kara Elflerinin bölgesi. Bizler kışın yaratıklarıyız, bu toprakların buzlu pençesiyle sertleşmiş ve yumuşamışız.

Kalem dönen karın içinden çıkıyor, beyaz yamaçlara karşı heybetli siyah taş. Klanım Blak Hanesi'nin sancağı surların üzerinde rüzgârda dalgalanıyor. Yüksek kapılardan geçiyorum, muhafızlar ben ilerlerken eğiliyor.

Ana salonda, duvarlar boyunca uzanan büyük ocaklarda ateşler gürlüyor. Kaptanlarım ve danışmanlarım ortadaki uzun ahşap masanın etrafında toplanıyor, ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve yumruklarını kalplerine kenetliyorlar. Onlara başımla selam veriyorum ve masanın başındaki yerime oturuyorum.

"Rapor ver," diye emrediyorum.

Kaptan Neroth öne çıkar. "Her şey yolunda lordum. Gözcülerimiz kurtadam klanlarının sınırlarımıza tecavüz ettiğine dair hiçbir işaret görmedi."

Kaşlarımı çatıyorum. O vahşi yaratıklar topraklarımıza açgözlülükle göz dikmişlerdi. Onları daha önce büyük bedeller ödeyerek geri püskürttük. Bizi tekrar tehdit etmeye cüret ederlerse, bizi kayıtsız bulamayacaklar.

Diğer kaptanlar raporlarını veriyorlar. Savunmamız güçlü, önümüzdeki uzun kış için erzağımız bol. Yarım kulakla dinliyorum, düşüncelerim sürükleniyor. Büyük Değişim türümüzü insanların Alia Terra dediği bu garip yeni dünyaya getirdiğinden beri bu toprakları koruyorum. Kuzey Dağları'nı kendimize ait olarak oyduk ve bize meydan okuyanları ezdik. İnsanlar buranın bir zamanlar onların gezegeni olduğunu unuttular. Şimdi canavar ırklar hüküm sürüyor, insanlık ayaklarımızın altındaki toprakta debeleniyor.

Kapıdaki bir tıkırtı konseyi böler. Elinde siyah kurdeleyle bağlanmış bir parşömen tutan bir hizmetçi çocuk içeri giriyor. Hemen yanıma koştu.

"Size bir mektup var lordum. Evlilik Tapınağı'ndan."

Salon sessizliğe gömüldü. Evlilik hepimizin aklını kurcalıyor. Irkımız her nesil daha da azalıyor. Parşömeni alıp kan kırmızısı mührü kırıyorum. Sayfadan bir isim fırlıyor, ufalanan parşömen üzerinde simsiyah mürekkep.

Iris Flemming.

Tapınak rahiplerine inanılacak olursa, kaderimdeki gelinim. Sessizce alay ediyorum. Şüpheli bir kan testiyle benimle eşleşen bir insan kızı mı? Yine de soyumuzu devam ettirmenin önemini inkar edemem. Ne kadar tatsız olursa olsun, bu bir hükümdarın görevidir.

Başımı kaldırıyorum. "Tapınağa gitmek için hazırlıklarınızı yapın."

Masanın etrafında mırıltılar koptu. Konuşmalarına izin veriyorum. İtiraz eden yok. Onlar daha iyi biliyor.

Tapınağa giden yol uzun ve yorucu olacak. Soğuk beni rahatsız etmiyor ama dağların ötesindeki insan toprakları

dayanıklılığımı bile test ediyor. Gelinimi almak ve kendi türüme dönmek için bu yolculuğu yapmalıyım.

Rahipler kan testlerinin yanılmaz olduğunu iddia ediyor. DNA eşleşmesinin kopmaz bir bağ yarattığını, iki ruhun kaderinin birbirine bağlı olduğunu. Herhangi bir şeyin beni bu kadar bağlayabileceğinden şüpheliyim. Ama onların seçtiği kızı koruyacağım ve halkıma karşı görevimi yerine getireceğim. Hepsi bu kadar.

Sonraki günler hazırlıklarla geçti--- erzak toplamak, savaş atım IceStorm'u hazırlamak, silahları ve zırhları kontrol etmek. Bir eskortu reddediyorum. Bunun için yalnız seyahat ediyorum. Yola çıkmadan önce, kaptanlarım beni uğurlamak için avluda toplanıyor, nefesleri havayı buz gibi yapıyor.

Neroth kolumu sıkıyor. "İyi yolculuklar lordum. Bu mevsimde karlar sert olacak."

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. Daha kötülerini de atlattım. IceStorm'un üzerinde sallanarak, toplanmış savaşçılara son bir kez göz atıyorum. "Yokluğumda sadakatle hizmet edin."

Bununla birlikte, aygırımı kapılardan içeri mahmuzluyorum. Dolambaçlı dağ yollarından inerken toynakları toz kar püskürtüyor. Kısa süre sonra kale gözden kayboluyor ve sadece ben ve rüzgârın kurt uluması kalıyor. Arkama bakmıyorum.

Dağ eteklerine ulaştığımda ağaçlar seyreliyor, yerlerini çıplak kayalar ve çalılıklar alıyor. Dağlar yerini inişli çıkışlı ovalara bırakıyor. Günler kar ve rüzgâr sisi içinde birbirine karışıyor. Erzaklarımı dikkatlice paylaşıyorum. IceStorm yorulmak bilmez, bu iklimler için yetiştirilmiştir. Yorgunluk çöktüğünde eyerde uyukluyorum.

Geceleri soğuk kamplar kuruyorum, dost olmayan gözleri uyaracak ateşim yok. Günlerdir kimseyi görmemiş olsam da elf uzun kılıcımı yanımdan ayırmıyorum. Bir keresinde uzak ufukta bacaları tüten bir insan kasabası görüyorum ve iyice uzaklaşıyorum. Yerleşimleri artık çivili duvarlarla güçlendirilmiş, dünyalarını yöneten canavarlara karşı kaleler. Zayıflıklarını küçümsemekten başka bir şey hissetmiyorum.

Arazi yavaş yavaş yeşillenir ve gürleşir, evden sarsıcı bir değişiklik. Yabancı ormanlarda yabancı kuşlar ötüyor. Kar, yerdeki lekelere kadar inceliyor. IceStorm garip kokular karşısında homurdanıyor ve başını sallıyor. Soğuk yelesinde yatıştırıcı bir el gezdiriyorum ve kasları gevşiyor. Evden çok uzaktayız eski dostum, ama neredeyse vardık.

Sonunda Tapınağın kuleleri ufukta beliriyor. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Burada kaderin sözde benim için seçtiği gelini bulacağım. Başımı sallayarak bu hayali düşünceyi kovuyorum. Bunu görev için yapıyorum, kader için değil.

Yine de şüphe içimi kemiriyor. Gerçekten ruhu benimkiyle iç içe geçecek bir kadın olabilir mi? Yanımda durmak, yavrularımı taşımak, soyumuza katılmak için doğmuş? İnsan bir kadın mı? İmkânsız.

IceStorm Tapınağın yükselen, karmaşık oymalı kapılarının altından geçerken sorularımı bastırıyorum. Beyaz cüppeli bir yardımcı beni selamlamak için acele ediyor. O kadar alçaktan eğiliyor ki burnu neredeyse fayanslara değecek.

"Hoş geldiniz Lord Blak. Gelişinizi sabırsızlıkla bekliyorduk." Gülümsemesi tüm kibarlığıyla, ama gözleri nefret dolu. Sanki hoş olmayan bir şeymişim gibi ayakkabısını sıyırdı. Buz gibi bir sırtışıla dişlerimi gösteriyorum. Bırakın küçük bağnaz titresin. Aceleyle ilerliyor, beni mangallarla aydınlatılmış sütunlu koridorlara götürüyor, ayak seslerimiz mağara tavanlarında yankılanıyor.

Beni kemerli ahşap bir kapıya götürüyor, sonra tekrar eğiliyor. "İçeride bekliyor. Tören için kısa süre sonra döneceğim." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve aceleyle uzaklaşıyor, belli ki uzakta olmaktan memnun.

Kapalı kapının önünde tek başıma duruyorum, içimi garip bir tereddüt kaplıyor. Birkaç dakika içinde müstakbel gelinimle tanışacağım. Evlilik bağıyla bağlayacağım ve kendi evime götüreceğim kızla. Diğer tarafta beni bir gizem bekliyor. Kaderimdeki geleceğe bir bakış.

Kendimi zorlayarak demir kapı koluna uzandım ve ağır kapıyı açtım. İçeride, kemerli pencereden dışarı bakan, beyaz keten elbiseli, zayıf, genç bir kadın duruyor. Kapının gıcırmasıyla dönüyor, ellerini önünde sıkıca kavuşturmuş. Yeşil gözleri

benimkilerle buluşuyor.

Iris Flemming. Gelinim. Nihayet buradasın.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum.

BÖLÜM 2

Iris

Yıllardır her sabah olduğu gibi şafak sökmeden uyanıyorum. Cılız karyoladan kayarken soğuk, yırtık pırtık battaniyemi ısıtıyor. Sıkışık yatakhane'deki diğer kızlar hala uyuyor, kendi ince örtülerinin altında kıvrılmışlar. Uyurken çok genç görünüyorlar, henüz genç bir kadın olmuşlar. Ama hepimiz potansiyel bir eşin ilgisini çekecek kadar çiçek açtık. İşte bu yüzden buradayız.

Leğendeki buz gibi suyla yüzümü yıkıyorum ve gri tapınak elbisemi giyiyorum. İki yedek elbise, iç çamaşırları ve ayak parmaklarımı sıkan ayakkabılardan başka bir şeyimiz yok. Tapınak başka pek bir şey sağlamıyor. Eğer bir eşleşme olursa, bize düğün için uygun beyaz keten bir elbise veriyorlar. Şüphelerim var, çünkü bana henüz bir tane gelmedi.

Mutfakta, kahvaltı hazırlamaya yardım ederken bayat ekmek ve tel tel etleri mideye indiriyorum. Aşçı Mira bana göz kırparak çürük bir elma uzatıyor. Ona sessizce teşekkür ediyorum ve elmayı cebime atıyorum. Çocukken buraya geldiğimden beri Mira'nın bana karşı bir zaafı var. Ailem kızıl hummadan öldü, tapınağın şüpheli merhametine terk edilen bir başka yetimdim. Mira'nın kendisinin de bir zamanlar potansiyel bir gelinin gri elbisesini giydiğinden şüpheleniyorum. Biz kızlara bakarken gözlerinde hüznün var.

Yetersiz kahvaltı servis edildikten sonra, bitmek bilmeyen yerleri fırçalamak, avludaki kuyularda elle çamaşır yıkamak, ertesi gün için yiyecek hazırlamak gibi işlerimizi yapmaya devam ediyoruz. Geçimimizi sağlamak için her şeyi yaparız.

En iyi arkadaşım Lena, çarşafı katlarken bana katılıyor. Son dedikodular hakkında konuşurken kırmızı bukleleri zıplıyor. "Duydun mu? Katia eşleşti!"

Uyarıyorum. "Gerçekten mi? Hiç söylemedi." Bir kıskançlık duygusu çirkin başını kaldırıyor. Ama yine de onun adına mutlu olmalıyım.

Katia üç yıl boyunca benim üstümdeki ranzada yattı. Onu uzak bir diyarda iri yarı bir canavarla evlendirmeyi hayal edemiyorum. İçimden bir titreme geçiyor. Bir kız daha eksildi.

Lena başını sallıyor. "Tören bugün! Bir ejderha lorduyla evlenecek. Düşünsene, bir ejderha!" Hülyalı hülyalı iç geçiriyor ama sonra yüz ifademi yakalıyor. "Oh Iris, özür dilerim. Hiç düşünmemiştim..."

Gülümsemeye zorluyorum. "Onun için harika bir şey. Umarım mutluluğu bulurlar."

Geleceğin gölgesi üzerimizde asılı dururken katlanmamıza yeniden odaklanıyoruz. Törenlerinden boş gözlerle ve hıçkırarak ağlayarak dönen kızlar gördüm, ya da daha kötüsü. Kollarının altından morluklar görünüyordu. Bazıları zar zor yürüyor, düğün gecelerini bize fısıldamak için topallayarak geri dönüyor. Bazıları ise yabancı diyarlardan gelen hediyeleri utangaç bir şekilde göstererek ve hayal bile edemeyeceğimiz mucizeleri anlatarak hasretle geri dönüyor. Bu hikayeler korkunun soğukluğunu uzakta tutuyor.

Gün monoton bir bulanıklık içinde geçiyor. Sokağa çıkma vasağından önce yatakhanelere geri döndüğümüzde, bir hizmetçi bana yaklaşıyor, yüzü asık. Midem ayaklarıma kadar indi.

"Gel. Bir ziyaretçin var."

Lena'ya çılgınca bakıyorum. Elimi sıkıyor, gözleri kocaman. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Uyuşmuş bacaklarımla takip ediyorum, zar zor

Nefes alıyorum. Tüm vücudum titriyor.

Hizmetçi Cora beni özel kabul odalarından birine götürüyor. Kapıda tereddüt ediyorum. Beni nazıkçe itiyor. "Hadi kızım. Onu bekletemeyiz."

O. Törenleri gerçekleştiren kişi. Herhangi birimizin böyle bir çağrı almasının nedeni O'dur.

Titreyen bacaklarımla içeri girdim. Yüksek bir tapınak rahibinin giysileri olan beyaz bir cübbe giymiş, uzun boylu ve heybetli bir adam bekliyor. Gülümsemesi alaycı görünüyor. Ellerinde mor kurdeleyle bağlanmış bir parşömen duruyor. Sarmal şeklinde bükülmüş kemiklerden oluşan bir simge, kaderin mührüyle işaretlenmiş. Eşleşti.

"Iris Flemming. Tebrikler çocuğum. Mükemmel eşini bulduk." Oda tehlikeli

bir şekilde sallanıyor. İşte bu kadar. Hayatım artık bana ait değil.

Rahip boğazını temizleyerek beni panik halindeki sersemliğimden kurtarıyor. Parşömeni uzattı. Uyuşmuş parmaklarımla alıyorum. "Çok şanslısın, Iris. Bütün eşleşmeler bu kadar tesadüfi olmaz."

Ona boş boş bakıyorum, sözlerini anlayamıyorum.

Sabırsızca çıtlıyor. "Hadi kızım, parşömen! Oku onu."

Titreyen ellerimle mührü kırıyor ve parşömeni açıyorum. Orada, kalın harflerle kazınmış bir isim var: Kuzey

Dağları'ndan Lord Vamen Blak

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Kara elf lordlarından biri mi? Onların türünün acımasız ve zalim olduğu söylenir. Onların bölgesine girmeye cesaret eden hiç kimse geri dönmez. Korku içimde safra gibi yükseliyor. Rahibin memnun sırtışı bana bu eşleşmeyi son derece uygun bulduğunu söylüyor.

"Lord Blak tören için üç gün içinde gelecek. Kendini hazırlasan iyi olur, kızım." Bu sözlerle odadan çıktı ve beni parşömeni ölüm fermanı gibi tutarken bıraktı.

Üç gün. Bir canavara sonsuza dek bağlanmadan önce üç gün. İstirap beni boğmakla tehdit ediyor. Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir? Bu evlilik benim sonum olacak. Tabii...

Aklımda umutsuz bir plan şekilleniyor. Belki tapınaktan kaçabilir, mütevazı da olsa kendi başıma bir hayat kurabilirdim. Doğudaki Rhozari düzlemlerinde göçebe kabileler var... Onlara katılabilir, onların arasında kaybolabilirim.

Ama vahşi düşünceler şekillenirken bile omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Nerede yiyecek ya da barınak bulabilirdim ki? Göçebeler dilenci kızları umursamaz. Tapınak duvarlarının ötesinde benim türüm için sadece zorluk ve umutsuzluk var. En azından burada bir çatım, bir yatağım ve yeterince yiyeceğim var. Dışarıda haftalar içinde ölmüş olurdum, eğer önce köle tacirleri tarafından alınmazsam.

Hayır. Kaderim mühürlendi. Üç gün içinde bağlı olduğum canavarla tanışacağım. Kalbinin, geldiği dağlar kadar soğuk ve sert olmaması için dua edebilirim. Yavaş adımlarla yatakaneme dönüyorum. Diğer kızlar etrafımda kümelenmiş, sorularla vızıldıyorlar, ama onları geçip ranzama tırmanıyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Uyku gelmiyor, zihnim beni bekleyen geleceğin karanlık hayalleriyle dönüyor.

Sonraki günler puslu bir havada geçti. İş, yemek, uyku... Kendimi boşlukta ve akıntıya kapılmış hissediyordum. Lena moralimi yüksek tutmak için elinden geleni yapıyor, ama bakmadığımı düşündüğünde cesaretlendirici gülümsemeleri kayboluyor. O da benim kadar iyi biliyor ki bu eşleşme hayra alamet değil.

İkinci gün Katia çamaşırvhanenin avlusunda beliriyor, hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. Boğazını, gördüğümüz her şeyden daha güzel, ışıltılı mücevherlerden oluşan bir kolye süslüyor. Ona nazıkçe sarıldım. "Sana mutluluklar dilerim." Bana

teşekkür ediyor ama gözlerinde hüzün var.

O gece ağlayarak uyuyorum, bir daha asla olamayacağım kaygısız kızın yasını tutuyorum. Yarın kaderimle tanışacağım.

Sabah çok erken geliyor. Banyo odasında cildim çiğ olana kadar tepeden tırnağa keseleniyorum. Hizmetçi kadınlar beni tatlı yağlar ve parfümlerle yıkıyor, sonra bana ince beyaz keten bir gelin elbisesi giydiriyorlar. Bronz aynadan bana bakan çukur gözlü kızı tanımakta güçlük çekiyorum.

Sonunda beni kabul odasına götürdüler ve beklememi söylediler. Vücudum titrerken dizlerim birbirine çarpıyor. Kara elf lordu her an o kapıdan içeri girebilir. Beni buradan götürdüğünde bir daha asla geri dönmeyeceğim. Açık pencereye özlemle bakıyorum, kısa süreliğine kaçış hayalleri kuruyorum. Nafile, biliyorum. Bu duvarları aşsam bile, bu elbiseyle yürüyerek fazla uzağa gidemem.

Dışarıdan ağır ayak sesleri geliyor, sonra kapı gıcırdayarak açılıyor. Uzun boylu bir figür içeri girerken kalbim boğazımda, pencereden dönüyorum. Karmaşık metal işlemelerle kaplı deri bir zırh giymişti. Kalçasında uzun bir kılıç ve balta asılı ve beyaz kürkten kabarık bir pelerin geniş omuzlarını örtüyor. Ama beni olduğum yere mıhlayan, bakışlarımı ayıramadığım şey onun yüzü.

Teni gece mavisini, keskin elmacık kemikleri ve güçlü bir çene hattı var. Uzun beyaz saçları bir örgü halinde sırtından aşağı dökülüyor, ancak önden bakıldığında tamamen kel görünüyor. Sivri kulakları göze çarpıyor, ışıltılı siyah gözleriyle uyumlu oniks çivilerle delinmiş. O gözler şimdi beni değerlendiriyor, keskin ve hesapçı. Dizlerim titriyor.

Kapıyı iterek içeriye doğru ilerliyor. Mandalın tıkırtısı kaderimi mühürlemiş gibi görünüyor. Titreyen ellerimi sıkıyorum, ne yapacağımdan ya da söyleyeceğimden emin değilim.

Yavaş ve kararlı adımlarla bana yaklaşıyor. Gözleri fener ışığında parlıyor, içimi görüyor, değerimi tartıyor. Ondaki fark edilebilir dalgalar halinde yayılan güç karşısında bir ürperti bastırıyorum. Bu sadece beden değil, ruhen de bir savaşçı. Halkının itaat isteyen bir lideri.

Birkaç santim ötemde duruyor, üzerimde yükseliyor. Bu kadar yakinken egzotik yüzünün her açısını, gözbebeklerinin bir kedininki gibi dikey yarıklarla garip bir şekilde daralıp genişlediğini görebiliyorum. Kulakları sanki etrafımızdaki havayı örnekliyormuş gibi seğiriyor ve dönüyor. Uzaylı. Öteki. Geri çekiliyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

Dolgun dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Demek kaderin benim için seçtiği gelin sensin." Sesi alçak, hoş bir gümbürtü. Uzanıyor ve uzun, pençeli parmaklarının arasında saçımın bir tutamını kavlıyor. Gerildim, donakaldım. Hassas bir özenle, düşünceli bir şekilde saç tellerimi okşuyor. "Beni kimsesiz bir insanla eşleştirmeleri garip. Yine de rahipler senin benim kaderim olduğunda ısrar ediyorlar."

Sesimi titrek ama kararlı buluyorum. "Eğer kader bizi bağladıysa, lordum, o zaman ben sizinim." Yemin boğazıma safra kaçmasına neden oluyor ama onu bastırıyorum. Kaderim artık bana ait değil.

Saçlarımı bırakıyor, gözlerini yüzüme diyor. "Kader hakkında ne biliyorsun, kızım?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. O da mı rahiplerin kan testlerinden şüphe ediyor? Birden tüm bu ritüelin ona da ne kadar tuhaf geldiğini fark ediyorum. İkimizin de kendimizi anlayışımızın ötesindeki güçler tarafından tuzağa düşürülmüş bulmamız çok az teselli.

Çenemi kaldırıyorum. "Kader ya da alinyazısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum lordum. Ben mütevazı bir kızım. Nereye yönlendirilirim oraya giderim." Kaçmak ve bu kara elfin bana verebileceğinden daha kötü bir ölümle yüzleşmek istemediğim sürece bu konuda başka seçeneğim olmadığını eklemedim.

Karmaşık bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi bir süre daha beni inceliyor. Sonra aniden kapıya doğru döndü. "Gel. Vakit geldi."

Midem bulanıyor ama yüz ifademi sakın bir kabullenişle yumuşatıyorum. Yavaş adımlarla, kaderimle yüzleşmek üzere onu odadan çıkana kadar takip ediyorum.

BÖLÜM 3

V
amin

Yankılanan tapınak koridorlarında ilerlerken kız arkamdan geliyor. Iris Flemming. Zar zor göğsüme ulaşan narin bir şey. Ketten rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor, soluk teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde aşağıda tutuyor, ancak titrediğini hissedebiliyorum.

Ben de bu anın yanlışığını hissediyorum. Bir kara elf lorduna insan bir gelin küfür gibi görünüyor. Yine de ona baktığımda, sanki o benim yanıma aitmiş gibi kanımda açıklanamaz bir yankılanma oluyor. Çenemi sıkıyorum. Rahibin büyüü, başka bir şey değil. Kader hakkında hayali düşüncelere kapılamam. Benim görevim halkıma karşı. Iris bu gezegende barış arayışında sadece bir piyon.

Mangalların aydınlattığı yüksek bir odaya giriyoruz. Her duvarda sıra sıra oyma ahşap banklar var. En uçta menekşe rengi kumaşla örtülü taş bir sunak duruyor. Siyah cüppeli ve vakur yüzlü rahipler orada toplanıyor. Çağlar boyunca yüzlerce insan ve canavar burada evlendi. Kadim ayınlar tüm ırkları bağlar. Bu gece beni bağlıyorlar.

Biz koridorda yürürken sazlardan yükselen müzik, akıldan çıkmayan bir tören melodisi. Iris'in eli ön koluma hafifçe dokunuyor ve titriyor. Toplanan rahiplerin araştıran bakışlarını görmezden gelerek bakışlarımı dosdoğru önüme dikiyorum. Kan testleri ve ritüellerle yaptıkları büyü bizi bu geçide getirdi. Şimdi büyülerinin meyvesini toplayacaklar. İyi ya da kötü.

Sunağın önünde durup Baş Rahip duaya başlarken başımızı öne eğiyoruz, onun boğuk sesi tonozlu tavanlarda yankılanıyor. Lirik Elfçe kelimeler bir büyü gibi yükselip alçalarak kadim tanrıları ayine tanıklık etmeye çağırıyor. Gizemli dizeleri duymazdan geliyorum ve Iris'in yanımda kıpır kıpır kıpırdadığını hissediyorum. Endişe kokuyor, bitkisel bir parfüm korkunun kokusunu maskeleyemekte başarısız oluyor. Acaba kapıya doğru kaçacak mı diye merak ediyorum. Ama hareketsiz ve sessiz kalıyor, başı öne eğik. Görüldüğünden daha cesur.

Sonunda Baş Rahip büyülerini bitirir. Şimdi bağlama başlıyor. Bir yardımcısı süslü gümüş bir kutu uzatır. Baş Rahip kapağı kaldırıp mor kadife üzerinde duran iki yüzüğü ortaya çıkarınca Iris'in nefesi kesilir. Karmaşık düğümlerle desenlenmiş, pembe altın renginde parlıyorlar. İnsan gözleri metale kazınmış gizli rünleri, aşk ve doğurganlık büyülerini fark edemiyor. Rahip küçük yüzüğü kaldırdığında, tüm korkusuna rağmen gözlerinde umut parlıyor.

Eliyle elimi işaret ediyor ve yüzüğü dördüncü parmağıma geçiriyor. Koyu tenimde parlıyor. Mükemmel bir uyum. Büyü ondan kanıma karışıyor, ince ama amansız. Bağlanma gerçekleştikçe rünler altın renginde parlıyor. Iris eteklerini tutmuş, dikkatle izliyor.

Sol elimi uzatıyorum ve rahip Iris'in yüzüğünü yukarı kaldırdığım avucuma yerleştiriyor. Gözleri benimkilere kayıyor, geniş ve kararsız. Bir merhamet işareti için sessizce yalvardığını hissediyorum. Ama kalbim görevime bağlı.

Narin elini elime alıyorum, titrediğini hissediyorum. Gül yüzüğü yavaşça dördüncü parmağına geçiriyorum. Rünler parlarken ve yüzük ona uyacak şekilde kaynaşırken usulca nefes alıyor. Metal kendi parmağımda hafifçe ısınıyor, Iris'in kalp atışları bağlantıda yankılanıyor. Çenem geriliyor. Bağ mühürlendi.

Başıyorum, rahibin açıklaması beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Iris de benzer şekilde dehşete düşmüş görünüyor, işaretli elini

Göğüs. Ama ayini tamamlamak zorundayız.

Pençeli bir elimi boynunun arkasına kıvrarak onu kendime çekiyorum. Korkmuş bir nefes alıyor, kirpikleri çırpınarak kapanıyor. Dudaklarımız buluşuyor, yumuşak ve iffetli. Temasla birlikte içimden enerji akıyor, omurgamda şimşek gibi çakıyor. Iris küçük bir ses çıkartıyor, ben onu bırakmadan önce vücudu kısa bir an için benimkine doğru sallanıyor. Öpücük sadece bir kalp atışı sürüyor ama izinin tenimde kaldığını hissediyorum.

Konuklar kibarca alkışlamaya başlar. Iris neredeyse bayılacak gibi görünüyor. Yanaklarından kokusunu alabildiğim sıcak gözyaşlarını saklamak için başını eğiyor. Kaskatı kesildim, iliklerime kadar sarsıldım. Bu kız, bu insan, kavrayışımın ötesindeki kadim güçler tarafından ruhuma kazındı. Artık birbirimize bağlıyız, sonsuza dek.

Tören hızlıca sona erdi. Iris ve ben rahipleri selamlıyoruz ve çıkışa yöneliyoruz. Yüzüğümdeki rünler onun yakınlığıyla titreşiyor. Cesaretten çok içgüdüyle kolumu tekrar uzatıyorum. Iris'in parmakları mknatısla çekilmiş gibi oraya yapıştı. Yankılanan alkışlar ve meraklı bakışlar arasında şaşkın bir sessizlik içinde koridorda yürüyoruz.

Mabedin dışında, Iris'in soğukkanlılığı sonunda bozuldu. Elini elimden çekip bir sütuna yaslanıyor ve hıçkırıklara boğuluyor. Duraksıyorum, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Ağlayan bir insanı teselli etmek bana en az kendisi kadar yabancı. Ama onun sıkıntısı, ruhlarımızın artık iç içe geçtiği o derin noktadan beni çekiyor.

"Ağlama," diye beceriksizce mırıldandım. "Sana bakacak bir kocan var. Bir evin var. Memnun olmalısın."

Öfkeli gözyaşlarını silerek bana dik dik bakıyor. "Peki ya aşk? Seni sevmiyorum, canavar. Sen benim hayatımı çaldın."

Onun meydan okuması benim de öfkemi alevlendiriyor. "Bunu benim seçtiğimi mi sanıyorsun? Ben görevimle hareket ederim, arzumla değil. Kaderimize rahipler karar verdi. Onlara öfke duy, bana değil." Sert ses tonum karşısında daha çok ağlayacağını sanıyorum ama onun yerine ifadesi sertleşiyor.

"Görev," diye yankılanıyor acı acı. "Evet, artık ikimiz de görev mahkûmuyuz." Gözleri yüzüklü eline düşüyor, sihirle parılıyor. Tekrar bana baktığında gözyaşları kaybolmuş, yerini soğuk bir teslimiyet almıştı.

"Patlamamı bağışla, kocacığım. Görünüşe göre birbirimize yapışıp kaldık." İsteksiz bir davetle kolunu uzattı. "Hadi gidelim."

İçindeki çeliğe şaşırarak bakıyorum. Bana uzattığı elini dikkatlice koluma sıkıştırıyorum. Artık korkusuzca yakınlaşıyor, bana kırılmaz bir şekilde bağlanıyor. Birlikte aygırımın beklediği ahıra doğru yürüyoruz, avucunun sıcaklığının tuniğime sızmasından garip bir şekilde memnunum.

Belki de bu karım görüldüğü kadar zayıf değildir.

Seyisler IceStorm'u eyerlenmiş ve eve dönüş yolculuğumuz için hazır hale getirmiş olarak dışarı çıkarıyor. Başını sabırsızca sallıyor, yola çıkmak için sabırsızlanıyor. Tanıdık kokusunu içime çekerek boynunu okşuyorum. Daha çok yolumuz var.

Iris aygıra endişeyle bakıyor. "Zorlu birine benziyor."

"O beni derin karda ve zorlu arazide taşıdı. Şimdi de bizi yüzüstü bırakmayacaktır." Elini tutup nazikçe öne doğru çekiyorum. "Gel. İkimizi de taşımalı."

Adımları isteksizce sürükleniyor ama onu yönlendirmeme izin veriyor. Onu kalçalarından kavriyorum ve IceStorm'un üzerine zahmetsizce çıkarıyorum. Nefes nefese kalıyor, bacaklarını geniş atın üzerinde mütevazı bir şekilde bir arada tutmak için eteklerini yukarı kaldırıyor. Arkasına geçip dizginleri almak için uzanıyorum. Kollarımın arasında taş gibi kaskatı oturuyor.

Islık çalıyorum ve IceStorm tapınak kapılarına doğru hevesle koşmaya başlıyor. Iris inleyerek göğsüme doğru devriliyor. Onu kolayca yakalıyorum ve ata yavaşlaması için dilimi şaklatıyorum.

"Her Şey yolunda, hanımefendi. Sadece eyere tutun."

Iris, bu düzenlemeden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde, nazıkçe uyum sağlar. Ama önündeki uzun yolculuk için yerleşmekten başka çaresi yok. IceStorm'u kuzeye, evine doğru yönlendiriyorum. Yeni hayatına doğru. Arkasına bakmıyor.

Tapınaktan uzaklaştıkça arazi engebeli bir hal alıyor. Sıcaklık derece derece düşüyor. Iris pelerininin içine daha da sokuluyor, titriyor. IceStorm ne zaman bir kayadan atlasa ya da bir dere geçidinden geçse, boğuk bir çığlık atarak göğsüme doğru geriye doğru sarsılıyor. Bir kolumu onun etrafında sabit tutuyorum, dalgınca narin yapısına dikkat ediyorum.

Güneş alçalırken bir tepeye tırmanıyoruz ve dağdaki kalem ileride görünüyor. Iris kaskatı kesiliyor. Onun ne gördüğünü biliyorum--- soğuk, heybetli siyah kaya duvarları sarp zirvelerden yükseliyor gibi görünüyor. Affetmeyen dağlardan yontulmuş sade bir kale. Benim vatanım.

"Bu... sizin kaleniz mi lordum?" Sesi hafifçe titriyor. "Evet. Ama bu gece oraya ulaşamayacağız."

Konuşmadan başını sallıyor. Dalgın profiline yan gözle bakıyorum. "Beklediğim gibi biri değilsin, Iris Flemming." Sertçe dönüyor. "Peki ne bekliyordun?"

Omuzlarını silkiyorum. "Ürkek bir fare. Tören sırasında neredeyse bayılacak gibiydin. Yine de bu yolculuğa iyi dayandın."

Yanakları pembe bir renk aldı. "Daha kötü sınavlara da katlandım. Beni hafife almayın."

Ses tonundaki meydan okuma karşısında bir kaşımı kaldırıyorum. Benim küçük insan karımın da dikenleri varmış. Ne kadar ilgi çekici. Belki de halkımla yüzleştğinde ve artık bir parçası olduğu sert dünyayı gördüğünde cesaret rezervleri bulacaktır. Benimle evli olduğu için böyle bir güce ihtiyacı olacak.

Gece ağırlaşıyor ve sert bir rüzgâr başlıyor. Ay ışığının aydınlatığı tepelerde kamp yapmak için uygun bir yer arıyorum. Bir sırta yaslanmış korunaklı bir çıkıntı bulunca attan inip Iris'i aşağı indiriyorum. Bacaklarını nazıkçe ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyor.

"Rahatsızlığı affet. Eyere alıacaksın."

Başını sallıyor, gözleri endişeyle etrafta geziniyor. Onu kayalığın altına götürüyorum ve ateş yakmak için çalı çırpı topluyorum. Çok geçmeden alevler çıtırdıyor, sade kampımıza sıcaklık ve ışık saçıyor. Iris çökmeye hazır görünüyor. Ateşin üzerinden beni izliyor, parmağındaki gül yüzüğü çeviriyor. Onun hareketlerini kendi elimde hissediyorum, kelebek kanatlarının çırpınışı gibi.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin? Topraklarınız hakkında çok az şey biliyorum." Ses tonunda çocuksu bir hikâye arzusu var. Bu benim gardımı düşürüyor.

Uzun bir süre sessiz kalıyorum, eşim denen bu yabancıyla ne kadar çok şey paylaşmak istediğimi tartıyorum. Ama ateş ışığı onun genç yüz hatlarını yumuşatıyor ve kendimi şöyle derken buluyorum: "Dağlar sert olabilir ama nereye bakacağınızı bilerseniz güzellikleri de vardır. Kuvars damarlarıyla parıldayan mağaralar. Yüksek zirveleri gümüşle kaplayan buz fırtınaları. Ayın altında titreyen kalemizin ışıkları."

Anlattıklarım karşısında yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor. Belki de bu yeni âleme geçişini kolaylaştırabilirim. Diyarlarımız artık ortak.

Boğazımı hışımla temizliyorum, bu gece amaçladığımdan daha fazla nezaket gösterdiğimi fark ediyorum. Yorum yapmıyor, sadece yetersiz bilgi için başını sallayarak teşekkür ediyor. Ateşin karşı taraflarında yatıyoruz, evliliğimiz aramızda hala garip ve zayıf ipler var. Nefesi uykuya dalana kadar dinliyorum, eldivenlerini çıkarmış ve kollarını soğuğa karşı sıkıca sarmış. Savunmasız.

Onu izlerken, yüzüğümdeki rünler ara sıra o kıpırdandığında daha da parlıyor. Ruhlarımız benim kavrayışımın ötesindeki güçler tarafından birbirine bağlandı. Yumruğumu kapatıyorum, garip büyüyü gizliyorum. Hayatım boyunca uyanık durdum, alanımın efendisi oldum. Şimdi bu insan beklenmedik bir şekilde korumamı atlattı.

Diş gıcırtiları beni ona doğru hareket etmeye zorluyor. Kolaylıkla sırtına uzanıyorum ve sadece vücudunu ısıtmak için bile olsa onu kollarıma çekiyorum. İçimde derin bir uyanış oluyor, belim arzuyla yanıyor. Ama burası karımı götürmek için çok soğuk. Şimdilik ona sıcaklığımı ve korumamı sunuyorum. Gözlerim tam olarak kapanmıyor, ama vücudum onun hafif bedeninin çelik gibi kaslarımda erimesiyle rahatlıyor. Böyle bir yaratığa aşık olabilir miyim?

Uzun gece boyunca nöbet tutarken bu vahiyleri düşünüyorum.

BÖLÜM 4

Iris

Şafaktan hemen önce uyanıyorum, nefesim soğuk havayı bulandırıyor. Dünkü bitmek bilmeyen yolculuktan ve üzerinde uyuduğum acımasız topraktan dolayı her kasım ağrıyor. Gözlerimi isteksizce açıyorum.

İçten içe yanan kamp ateşinin karşısında, kara elf lordu sırtı bana dönük bir şekilde durmuş atını eyerliyor. Vamen. Benim kocam. Bu kelime hâlâ yabancı geliyor. Kolay bir zarafetle hareket ediyor, savaşçı vücudu ev dediği bu sert topraklar için mükemmel.

Evim. Bildiğim tek evi bir daha asla göremeyeceğim. Yine de beni kurbanlık bir kuzu gibi yetiştiren tapınağa karşı hiçbir özlem duymuyorum. Yine de o uzak dağlarda beni nelerin beklediğini düşündükçe içimi bir endişe kaplıyor.

Vamen dönüp bakışlarımı yakalıyor. "İyi uyudunuz mu, hanımefendi?"

Bu nazik soru beni şaşırttı. "Yeterince iyi, lordum. Teşekkür ederim."

Kısa bir süre başımı sallıyor ve aygırına çantaları yerleştirmeye geri dönüyor. Ayağa kalkıp pelerinimi ve battaniyemi katlıyorum, kendimi garip hissediyorum ve kaderin beni bağladığı bu garip adamın yanında nasıl davranacağımdan emin değilim. Bizler farklı dünyaların şekillendirdiği yabancılarız. İkimiz de diğerinin hayatına gerçekten ait olabilir miyiz?

Gözlerim parmağımda parıldayan, dünkü uzun yolculuğa rağmen değişmeyen gül bandına kayıyor. Bizi birbirimize bağlayan güçlerin bir hatırlatıcısı. Vamen'in de birlikteliğimiz hakkında benimle aynı huzursuzluğu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Soğukkanlı tavrından pek bir şey anlaşılmıyor. Onun hakkında çok az şey biliyorum. Bütün gece benden uzak durdu, birlikteliğimiz henüz tamamlanmamıştı.

Çok geçmeden ata bindik ve kasvetli şafak ışığının altında tekrar yola koyulduk. Gözlerimi önümden ayırmadan arazinin giderek daha dik ve daha tehlikeli bir hal almasını izliyorum. Derin vadilerin üzerindeki dar taş köprülerden geçiyor, keskin dönemeçlerden geçiyor ve dik uçurumların eteklerinden geçiyoruz. Hava yanaklarımı ısıyor ve dudaklarımı çatlatıyor.

Aygır her yeni engeli atladığında ürperiyorum ama Vamen'in kolu beni sıkıca destekliyor. Vücudu sırtımda bir sıcaklık duvarı oluşturuyor ve sıcaklık düştükçe kendimi refleks olarak ona yaslanırken buluyorum. Ona bir çapak gibi yapışma ihtiyacım hakkında merhamet göstererek yorum yapmıyor. Doğrusu, yakınlığı bu yabancı yerde küçük bir rahatlık hissi veriyor. Ben onun gücüne yaslanırken kasları esniyor ve zarafetle hareket ediyor.

Kuşluk vakti, gri gökyüzünde kar taneleri dönmeye başladı. Daha önce çok az kar gördüğüm için onların narin güzelliği karşısında nefesim kesiliyor. Ancak kar taneleri uğuldayan bir kar fırtınasına dönüştüğünde şaşkınlığım hızla telaşa dönüşüyor.

"Sadece biraz daha!" Vamen'in sesi çığlık çığlığa esen rüzgâra karışıyor. Islanmış pelerinime sokuluyorum, ellerim eldivenlerimin içinde uyuşuyor. Her bir kar tanesi buzlu bir böcek gibi yanaklarımı ısıyor. Kaybolmuşum, beyaz ve rüzgârlı bir dünyada sürükleniyorum. Bir çığlık dudaklarımdan dökülmek üzere, ama onu uzak tutuyorum.

Sonunda ilerideki kar perdelerinin arasından tas duvarlar ortaya çıkıyor. Vamen'in kalesi. Kapının içinde atından iniyor, sonra beni aşağı indirmek için uzanıyor. Kollarına yığılırken bacaklarım bükülüyor.

"Affet beni," diye geveliyorum takırdayan dişlerimin arasından. Ama o sadece ben ayaklarımı yeniden yere basana kadar beni sabitliyor. Yüzü hafifçe yumuşuyor.

"Seni içeri, ateşin yanına götürelim."

Beni kara elf askerlerinin geçerken bana baktığı ve fısıldadığı avluya götürüyor. Keskin gözleri ve yabancı yüzleri tenimde tedirginlik yaratıyor. Onların türünün Değişim'den sonraki ilk karanlık zamanlardan beri insanlığın düşmanı olduğunu biliyorum. Efendilerinin bir insan gelinle döndüğünü görünce ne düşünüyor olmalılar?

Taş salonların içinde hava durgun ve kasvetli, sadece titreyen meşalelerle aydınlanıyor. Vamen beni küçük bir ocağın ısıttığı bir odaya götürüyor. Ateşin yanındaki yüksek arkalıklı bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur, ısınmaya çalış. Eşyalarını yukarı getirteceğim."

Vamen ateşi yakmakla meşgulken ben sandalyenin kenarına usulca tünüyorum. Çok geçmeden zengin kürkler omuzlarıma dolanıyor ve ellerime sıcak ve hoş kokulu bir fincan tutuşturuluyor. İçecek, besleyici sıcaklığını içime yayararak ölümcül soğuğu kovuyor. Bir hizmetçi kız beliriyor ve az sayıdaki valizimi yatak odasının ötesine yerleştirmeye başlıyor. Evime.

Vamen önümde duruyor, karanlık ve heybetli. "İlgilenmem gereken görevlerim var hanımım. İhtiyacınız olan her şeyi hizmetçilere sorun. Akşam yemeğinde tekrar konuşuruz." Başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor, kapı arkasından gürültüyle kapanıyor.

Düşüncelerimle baş başa, alışıktı olmamış çevremi gözden geçiriyorum. Yatak odasında sadece temel mobilyalar var -yatak, gardirop, makyaj masası, ocak- ama hepsi siyah ahşaptan zarif bir şekilde oyulmuş. Ağır perdeler dar pencereleri örtüyor. Bu odadan çıkılabilecek bir kapı olmadığını fark ediyorum. Burada kapalı mıyım, ayrı mı tutuluyorum?

Derimi diken diken eden tedirginlikle, koridora açılan ana kapıyı test etmek için harekete geçiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kolayca açılıyor. Koridora göz atarken muhafızlar merakla beni süzüyor ama durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorlar. O halde mahkûm değilim. Yine de nereye gidebilirim ki? Şimdiden kendimi bu yabancı dünyada bir kaçak gibi hissediyorum.

Başka seçeneğim olmadığından, hizmetçi kızın bana sıcak bir banyo hazırlamasına ve ardından evin hanımı için olduğu anlaşılan ince gri bir elbise giydirmesine izin verdim. Kumaş daha önce giydiklerimden daha yumuşaktı ama yine de onların standartlarına göre nötr ve sadeydi.

Kız gidiyor ve elinde kabuklu ekmek, tütsülenmiş et ve canlandırıcı sıcak içecekten oluşan bir öğle yemeği ile geri dönüyor. Dışarıdaki kederli rüzgârı dinleyerek tek başıma yiyorum. Daha önce kara duyduğum şaşkınlığın yerini, şimdi hayatta kalmak zorunda olduğum bu acı diyar için duyduğum korku aldı. Peki ya yeni kocam? Düğünde tek bir öpücük paylaştık ve o zamandan beri hiçbir şey yapmadık. Lena ve ben bir kütüphanede, Değişim'den önce Dünya'daki masalları anlatan, çoktan unutulmuş eski kitaplar bulduk. İnsanın kalbinin hızla atmasına ve yanaklarının pembeleşmesine neden olan aşk hikayeleri. Benim balayım öyle bir şey değildi. Sadece sert bir yabancıyla acı ve buz gibi bir hava. Acaba bana hiç nezaket gösterebilecek miydi?

Akşam olduğunda hizmetçi beni yemek salonuna götürmek için geri geliyor. Kavernöz odaya girdiğimizde nefesim boğazımda düğümleniyor ve tüm gözler bana çevriliyor. Vamen baş masada, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde oturuyor. Bana sağ tarafındaki boş koltuğu işaret ediyor. Yanında yerimi alırken gözlerimi alçak tutuyorum, masaları dolduran zırhlı elf topluluğunun meraklı bakışlarının acı verici bir şekilde farkındayım. Çok loş bir odada parlak bir lamba gibi göze çarpıyorum, taze et gibi görünüyorum ve daha önce hiç insan görmemiş birçok kişi için merak uyandırıyorum.

Vamen'in yanında uzun beyaz örgüleri ve sert yüzüyle güçlü yapıları bir elf oturuyor. Vamen kısa bir tanışma faslı gerçekleştirir. "Teğmenim, Althir Stormblade. Ve bu da Iris, son zamanlarda insan diyarından, şimdi rahiplerin izniyle benim gelinim."

Althir'in delici gümüş gözleri bana bakıyor. Başını sıcak olmasa da kibarca eğiyor. "Selamlar, hanımefendi. Türümüzden çok az kişi insan eş alır. Siz... nadir bulunan bir eşsiniz."

Şüpheli ses tonundan rahatsız olarak yer değiştiriyorum ama Vamen konuyu değiştiriyor, bunun için minnettarım. Servis tabakları ve kadehler önümüze konuyor ve yemek yerken sessizliğe gömülüyoruz. Zengin geyik eti yahnisi ve baharatlı şarap

midemin bulantısını biraz olsun yatıştırıyor. Lokmalar arasında gizlice Vamen'e bakıyorum, egzotik görüntüsü hâlâ dikkatimi çekiyor. Beni bir kez bakarken yakalıyor ve bakışlarımı hemen kaçırıyorum. Bakışlarında bir ilgi mi sezdim?

Yemekten sonra, ozanlar salonun uzak ucunda kamıştan borular ve telli çalgılar çalarlar. Müzik akıldan çıkmıyor.

Rüzgar çıplak taşların üzerinde inliyor. Vamen bana kolunu uzatıyor ve beni salondan çıkarırken bize yöneltilen bakışları görmezden gelerek itaatkâr bir şekilde kolunu tutuyorum.

Odama döndüğümde, ateş kor haline gelmişti. Vamen büyüyen alevlere bakarak yeni bir kütük ekliyor. Ocağın iki yanında garip bir şekilde duruyoruz. Geri dönülmez bağlarla birbirine bağlanmış ama kültürle ayrılmış iki yabancı. Dünyalarımız arasındaki uçurum hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Ağır sessizliği ilk bozan Vamen oldu. "Umarım yemeğinizi kabul edilebilir

bulmuşsunuzdur." "Evet, iştahım yerine geldi, teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Geç oldu. Dinlenmelisin." İç kapıya doğru ilerliyor ama durup arkasına bakıyor. "Bu evlilik... beklenmedik. Ama burada sana bakılacak. Daha fazla alışana kadar."

Gülümsüyorum. "Sizin de dediğiniz gibi, birbirimizi tanımak ya da birbirimize alışmak için şimdiki zaman gibisi yok." Gerginim ama karnıma doğru yayılan sıcaklığı da görmezden gelemiyorum.

"Iris, ben de senin kadar bu işte yeniyim. Sana iyi bir eş olmak istiyorum. Eğer canını yakacak bir şey yaparsam bana söylemen yeterli."

Kıyafetlerinin geri kalanını attıktan sonra yanıma oturuyor. Kaslarla dolu kalın vücudu içime bir sıcaklık dolmasına neden oluyor. Yutkunuyorum ve battaniyeyi yukarı çekiyorum, bedenim battaniyenin altında çıplak ve korku ve heyecanla titriyorum. Vücudu alev ışığında şişkin kaslarla parlıyor, koyu teni saf gücünün üzerinde geriliyor. Bana doğru eğiliyor ve tatlı bir gülümseme sunuyor.

"Ben de yeniyim." Utangaç bir şekilde yere bakıyorum. Eli battaniyeyi ellerimden çekip alıyor, geriye doğru kaldırıyor ve beni ilk kez tam olarak görüyor.

"Önce ne yapmalıyım?" Masumiyeti şaşırtıcı bir şekilde soruyor. O Kuzey Dağları'nın Kara Elf Lordu ve bana ne yapacağımı soruyor.

"Öp beni?" Yumuşakça soruyorum, dudaklarını dudaklarımda görmek istiyorum. Daha geniş gülümsüyor ve eğilip ağzını dudaklarıma bastırıyor, dili dudaklarımdan arasından kayıyor. Vamen'in dili ağzımın içine girerken harika bir his veriyor, göğsünden derin, mırıltılı bir inilti yükseliyor.

Uzanıp kollarını okşuyorum, öpücüğüne inleyerek karşılık veriyorum. Vamen elini nazikçe göğsüme koyuyor ve yumuşak bir şekilde sıkıyor, göğsünden derin bir mırıltı yükseliyor.

"Göğüsler hassas mıdır?" Öpüşmeyi keser ve mırıldanır.

"Sadece dokunulduğunda," diye cevap veriyorum çekingen bir şekilde. "Ama bazen bir kadın heyecanlandığında göğüsleri hassaslaşabilir." "Nasıl heyecanlanır?" Parmakları nazikçe etimi yoğuruyor.

"Arzu ettiği zaman." Vamen'in dokunuşunun kalçalarımın arasında gezindiğini hissederek usulca inliyorum. Tüylü kürk tutamını okşuyor, sonra parmağını yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Neyi arzuluyor?" Nefesi sert ve sıcak.

"Dokunmak. Öpüşmek." Vamen beni tekrar öperken inliyorum. Parmağı içeri dalıyor ve dudaklarına karşı miyavlıyorum. "Seks mi?" Homurdanıyor.

Başımı sallıyorum ve daha yüksek sesle inliyorum. Vamen dudaklarıma kıkırdıyor ve parmağını daha derine itiyor. "Söylediğini duymak istiyorum." "Seks," diye sızlanıyorum. "Seks. Lütfen. Vamen." Güçlü koluna

yapışıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum.

Parmağını kaldırır ve dudaklarına götürür. Yalıyor ve sonra iç çekiyor. "Tadı çok tatlı."

Yanaklarım utançtan yanıyor. Vamen sırtıyor ve beni daha çok öpüyor. "Utanmana gerek yok. Bu iyi bir şey." Beni arkaya yatırıyor ve kalçalarımı iyice açıyor. "Her yerini görmek istiyorum." Kıvrımlarımı ovuyor, sonra tepedeki tomurcuğa dokunuyor. "Nedir bu?"

"Ah-" Nefesim kesiliyor ve Vamen ağzımı kapatıyor.

"Şşşt, Iris," diye fısıldıyor bana. "Herkesi uyandıramayız." Avucunu kaldırıyor ve uyluğumun iç kısmını okşuyor. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Dudağımı ısııyorum ve titriyorum. "Zevkin kaynağı budur."

Vamen sırtıyor ve eğilip onu öpüyor ve uzun dilini üzerinde gezdiriyor. Çığlık atmamak için parmak eklemlerimi ısııyorum. Vamen öpüyor ve kemiriyor. Dilini içimde gezdirirken beni açmak için parmağını kullanıyor. Kalçalarım tekmelemeye başlıyor ve Vamen onları bastırıyor.

"Iris, shh," diye inliyor. "Kıpırdama." Oturuyor, çenesi damlıyor ve dudakları parlıyor. "Tadın çok tatlı." Pirzolarını yalıyor, sonra parmaklarını vulvama sürüyor. "Bütün bu bölge iyi hissettiriyor, değil mi?"

Titriyor ve sarsılıyorum, sanki güçlü bir sihirle vurulmuş gibi hissediyorum. Vamen parmağını tekrar içeri sokuyor ve ben inliyorum. "Evet. Evet-" sesim çatlıyor.

Vamen kıkırdıyor ve üzerime uzanıyor, ağırlığı ağır ve sıcak. "Iris, daha önce hiç bir kadını

hissetmemiştim." "Ben de." Kollarımı ona doladım.

Vamen beni öpüyor, aletini yarığıma sürüyor. "İçine sokabilir miyim?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Lütfen."

Vamen aletini içeri sokarken beni daha çok öpüyor. Homurdanıyor ve hırlıyor, kendini derinlere kaydırıyor ve sonra bir an için durgunlaşıyor. "Acıyor mu?" Nefes nefese kalıyor.

"Biraz," diye sızlanıyorum. "Ama bu da iyi hissettiriyor."

Vamen hareket etmeye başlıyor ve benim zihnim boşalmaya başlıyor. Ona tutunuyorum, onu öpüyorum ve kulağına doğru inliyorum. Vamen'in hırıltıları ve hırıltıları alçak ve güçlü bir hal alıyor. İçime giriyor ve beni altımdaki battaniyenin içinde eritiyor.

Vamen boynumu ısıyor ve parmaklarını kalçalarımaya geçiriyor. Hırlıyor ve uluyor, titriyor ve sonra aniden duruyor. İçime boşalıyor, kalın tohumu içimi dolduruyor. Vamen kabarıyor ve boşalıyor.

"Iris," diye inliyor. "Bu iyi hissettirdi

mi?" Zayıfça başımı sallıyorum.

"Harika hissettin."

Vamen beni öpüyor, tekrar içeri giriyor ve yavaşça hareket ediyor. "Bu sefer daha iyi hissediyorum." Ofluyor. "Iris, bu çok harika."

Kıkırdıyorum ve onu öpüyorum. "Öyle." Sırtını okşuyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum. Vamen daha sonra tekrar durur ve bir kez daha içeri girer.

Sevişmemizin ardından, bulutlar soğuk havayı üflerken battaniyeler bizi sıcacık tutarken, onun yanına kıvrılmış uyuyakalıyorum. Bir balayı gecesi için, beni nasıl memnun edeceğini kesinlikle biliyordu.

"Seni sevmeyi öğreneceğime ve sana istediğin gibi davranacağım söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Kucaklamasına sarılıyorum. "Yapmayacaksın." Bundan eminim. İlk seferimiz yüzüme bir gülümseme ve bedenime öyle bir tatmin getirdi ki, umutlanmaktan kendimi alamıyorum.

Bana iyi istirahatler diliyor ve tesisi kullanabilmem için beni serbest bırakıyor. Yumuşak bir gece kıyafeti giydikten sonra ipek çarşafların altına, onun yanına kayıyorum. Sert zeminde geçirdiğim onca geceden sonra vücudum yumuşak şiltenin içinde eriyor. Kısa bir an için kendimi bir

şımartılmış misafir. Ama duvarların ötesinde uğuldayan rüzgâr bana aksini hatırlatıyor. Sıcaklığa rağmen titriyorum.

Artık hayatım bu, yabancı bir ülkede yabancı bir lorda bağlıyım. Yanıma kıvrılıyorum, sırtım onunkine değiyor, camın ötesindeki kar tanelerini izliyorum. Dışarıda bir yerlerde, çocukluğumun dünyası hâlâ dönüyor. Ama ben geri dönemem.

Elim parmağımdaki pembe altın yüzüğü buluyor, hâlâ yabancı ama artık benim bir parçam. Vamen'in yüzüğü. Vamen'in dünyası.

Uyku beni yavaşça altına çekerken, düşüncelerim buradaki yolculuktan daha nazik anlara sapıyor. Eyerde beni destekleyen Vamen'in kolunun sıkıca kavranışı. Kamp ateşinin yanında omuzlarıma doladığı pelerini. Küçük ama içten iyilikler.

Belki de zaman içinde aramızda daha fazla ortak zemin oluşacaktır, eğer onu beslemeyi öğrenebilirsek. Yeni evimde uykuya dalarken bu umut kıvılcımına tutunuyorum.

BÖLÜM 5

V
amin

Tanıdık koridorlarda ilerliyorum, askerler ve hizmetkârlar ben geçerken başlarını saygıyla eğiyor. Büyük Değişim'in soyumuzu bu sert topraklara itmesinden bu yana geçen uzun yıllar boyunca bildiğim tek hayat olan bölgemi denetlediğim bir gün daha. Ancak şimdi düşüncelerim odamda bekleyen genç insan eşime kayıyor. Iris. Benim dünyamda bir anomali.

Hâlâ rahiplerin bizi eşleştirme mantığını düşünüyorum. Kuzeyin acımasız iklimine hiç uygun görünmüyor. Kargalar arasında bir yaz bülbülü. Ama elimdeki rün işaretli yüzük, aklın ötesindeki gizemli güçleri fısıldıyor. Kader bizi bağlıyor, şüphelerim ne olursa olsun.

Odama döndüğümde Iris'i ateşin yanında oturmuş, keten saçlarının uzun dalgalarını tararken buluyorum. Ona verdiğim hizmetçi ortalıkta görünmüyor. Iris fırçayı göğsüne bastırarak içeri girmemle başlıyor. Belki de ben dönmeden önce yatmış olmayı umuyordu.

"İyi akşamlar lordum. Sizi bu kadar geç beklemiyordum."

"Lütfen, sen benim karımsın, bana Vamen de. Burada günler uzun. Alışacaksın."

Başını sallıyor ve alevlere dikkatle odaklanarak fırçalamaya devam ediyor. Onu kapı aralığından izliyorum, ateş ışığının kırmızı-altın saç telleri üzerindeki etkileşimi ilgimi çekiyor. Bizim dişilerimizin düz, ay-gümüşü saçlarına hiç benzemiyor.

"Saçların..." Tereddüt ediyorum, hayranlığımı nasıl dile getireceğimden emin değilim. "Bağışlayın, daha önce benzerini hiç görmemiştim."

Iris garip iltifatım karşısında şaşkınlıkla göz kırıyor. Geceliğinin altından küçük çıplak ayakları görünüyor. Güzel elbiseleri ve ayakkabıları olmadan küçülmüş görünüyor. Bir şekilde daha genç. Savunmasız.

Nezaketin burada yeri olmadığını hatırlayarak hışımla boğazımı temizliyorum. "Ama siz yatmalısınız. Ben odama çekileceğim."

"Hayır!" Aniden ağızından kaçırdı. Kaşlarımı kaldırdığımda kendini toparladı, parmakları saç fırçasının sapıyla ilgileniyordu.

"Yani... bir süre birlikte oturamaz mıyız? Ateşin yanında?"

İsteği beni şaşırttı. Aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösteriyorduk, bu zoraki yakınlığı nasıl idare edeceğimizden emin değildik. Yine de daha iyi düşünmeden kendimi başımı sallarken buluyorum.

Iris hiç konuşmadan kürklü sandalyenin bir tarafına kaydı. Küçük bir tereddütten sonra, aramızda saygılı bir boşluk bırakmaya dikkat ederek diğer uca yerleştim. İkimiz de sabit bir şekilde alçak alevlere bakıyoruz, tek ses kütüklerin çıtırtısı.

Aramızdaki bu yapmacık garipliği nasıl kıracağımı düşünüyorum. O benim karım ama akrabadan çok yabancı gibi geliyor. Onun hakkında, eşleştiğimizi duyuran tapınak yazısındaki en ufak ayrıntıların ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Ondan önceki hayatı bir muamma. Merak dilimi çözüyor.

Hiçbir elf hizmetçi benimle bu kadar gayri resmi, gözetimsiz ve yatak kıyafetleriyle oturmazdı. Yine de hoş bir his. Hatta

rahatlatıcı. İşaretli elimi gözlerimin önüne uzatıyorum, onun yumuşak dokunuşunun sıcaklığını hatırlıyorum. Kaderin bizi böyle bağlamadaki amacı ne olursa olsun.

içimde garip bir korumacılık duygusu uyandırdığını inkar edemem.

Belki de sadece bu bile büyüünün daha derin bir amaca hizmet ettiğini gösteriyor. İçimi ısıtan bu açıklamayla nihayet konuşuyorum. "Bir keresinde tapınağın himayesinde büyüdüğünüzden bahsetmiştiniz?"

Iris başını sallıyor, gözleri bulutlanıyor. "Küçük bir çocuk olduğumdan beri. Annem de babam da kızıl ateşten öldü."

"Özür dilerim." Yanımdaki bu kadının bir yetim olarak büyüdüğünü düşünmek garip. Ailesinden ve klanından yoksun bir elfling düşünemiyorum. Böyle bir kırılganlık benim türüme yabancı. Yine de hayatta kalmayı başardı, tıpkı taşların arasından yolunu zorlayan bir ot gibi.

Iris küçük bir omuz silkme hareketi yapar. "Zor bir hayattı ama acımasız değildi. Lena ve ben gülmenin yollarını bulduk." Dudaklarına nostaljik bir gülümseme dokunuyor. "En çok onu özlüyorum. Benim tek gerçek arkadaşım."

Düzelتمeyi umamadığım bu mahrem acının mahremiyetiyle belirsizliği değiştiriyorum. Ama Iris'in yüz ifadesinde acı ya da suçlama yok. Sessiz dayanıklılığı saygımı kazanıyor.

"Herhangi bir elf hizmetçisine yakışır bir cesaretin var. Umarım zamanla burada bir yuva bulursun."

Iris içeri girdiğimden beri ilk kez doğrudan bana bakıyor. Yüzünde bir şey yumuşadı. "Çok nazıksın Vamen. Elimden geleni yapacağım."

Yine sessizliğe bürünüyoruz ama sessizlik daha az gerginlik içeriyor. Kütükler parlayan közlere dönüştüğünde, Iris elinin arkasında narin bir esnemeyi bastırıyor. Ayağa kalkıyorum ve resmi bir jestle kendi elimi uzatıyorum.

"Banyo vaktim geldi." Uykulu bir şekilde gülümsüyör.

Muhafızları kontrol ediyorum ve gece için her şeyin ayarlandığından emin oluyorum. Iris'in yanına dönüyorum. Şimdiye kadar banyo yapmış ve yatmaya hazır olmalıydı. Su dolabımın önünde durup temizlik işlerini hallediyorum. Salona girdikten sonra hizmetkârlara dönüyorum. "Ölüm kalım meselesi olmadıkça bu gece rahatsız etmek yok." Ben Iris'in odasının çift kapısından geçip hizmetkârlarını gece için kovarken onlar da başlarıyla selamlıyorlar.

Melek insanım yatakta rahatlıyor, keten saçları aşağıya ve sol göğsünün üzerine dökülüyor. Güzel gözleri bana bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ona doğru geliyorum, onu tekrar benim yapmaya hazırım.

"Kocam, fikrini değiştirdin ve gece için karına katılmaya mı karar verdin?" Bornozu

çıkardıktan sonra bedenim onun yanında rahatlıyor.

Iris kollarını bana doluyor, beni öpüyor ve her yerime dokunuyor. Vücudunu okşuyorum, kıvrımları yumuşak ve esnek. Onu sırt üstü yatırıyorum ve kalçalarını açıyorum. Vulvası dolgun ve benim için hazır.

"Vamen," diye iç geçiriyor Iris.

"Seni temizlememe izin ver." Diz çöküp kıvrımlarını ve yarığını yaladım. Iris nefes nefese kaldı ve kıpırdandı. Onu yerinde tutmak için elimi karnına koyuyorum. Klitorisini emiyorum ve bacakları tekmeliyor.

"Vamen! Daha yeni banyo yaptım, temizim." Sızlanıyor.

"Şşş, karıcığım," diye mırıldanıyorum. "Şimdi sakın ol." Uyluklarını ve karnını öpüp ayağa kalkıyorum. Iris'i öpüyorum, sikimi içine bastırıyorum.

Iris kulağıma miyavlıyor ve bana tutunuyor. Yavaşça hareket ediyorum, onun her santimini hissetmek istiyorum. Iris sıkı ve sıcak hissediyor. Sonsuza kadar içinde kalabilirim.

"Vamen-" Iris diyor ki. "Çok büyüksün."

Gülümsüyorum ve onu öpüyorum. "Ve sen çok yumuşaksın." Göğsünü ve boynunu öpüyorum. Iris daha fazla inliyor ve parmaklarını sırtımda gezdiriyor. I

homurdanıyor, kendimi onun

derinliklerine doğru sürüyorum.

"Boşalmak üzereyim," diye uyarıyor

Iris.

"Gel o zaman." Kulağına hırlıyorum. Iris çığlık atıyor, titriyor ve etrafımda sıkılıyor. Hırıldayarak ve homurdanarak içine giriyorum. Yanına uzandım, onu öptüm ve ona dokundum. "Bu iyi miydi?" Ona fısıldadım.

Iris başını sallar. "Öyleydi." Önümden aşağıya bakıyor. "Kocam olduğuna inanamıyorum." "Ve sen, karım." Onu öpüyorum ve iç çekiyorum. "Ne büyük bir onur."

Kucak kucağa uyuyakalıyoruz, hafif vücut kıvrımları bana mükemmel bir şekilde uyuyor. Güneş doğmadan önce kapıya vurulan acil bir ses beni yeni karımla birlikte güzel uykumdan uyandırıyor. Hizmetçi beni ihtiyacım olan odama çağırıyor. Güzel insanımın yanağına son bir öpücük konduruyorum ve kalkıp giyinerek odama gidiyorum.

Sonraki haftalar da benzer şekilde geçer. Iris kaleyi keşfederken daha cesur davranıyor, artık benim ürkek farem değil, yollarımızı öğrenirken başını dik tutan bir fare. Bazıları hâlâ araya giren insan hakkında fısıldaşıyor ama hiçbiri benim korumam altında olduğunu bildiği için şüphelerini doğrudan dile getirmeye cesaret edemiyor.

Sabah yemeklerini odasında özel olarak yiyor ama akşam yemeğinde sık sık bana katılıyor, ben sınır devriyelerini ve levazım raporlarını anlatırken dikkatle dinliyor. Yönetimin sıradan ayrıntıları onu büyülüyor gibi görünüyor. Ben de onun tapınaktaki hayatı hakkında daha çok şey öğreniyorum, her ne kadar basit olsa da. Aramızda bir anlayış oluşuyor, bir göletin üzerindeki yeni buz gibi kırılğan.

Bir sabah acil bir toplantı için her zamankinden daha erken bir saatte ana salona çağırıldım. Tüm kaptanlarım büyük masanın etrafında toplanmış, suratları asık bir şekilde duruyorlardı. Bir açıklama talep ettim.

Althir öne çıkar, yüzü gök gürültüsü gibidir. "Kesintiye bağışlayın lordum. Ama gözcülerimiz korkunç haberlerle geri döndüler. Kurtadam klanları yeni bir alfa altında birleşmiş. Toplu halde toplanıp saldırmaya hazırlanıyorlar."

Kalbimi soğuk bir korku kaplıyor. O aşağılık yaratıkların sayısı bizden beş kat fazla. Şimdiye kadar sadece savunmamız onları uzak tuttu. Eğer birleşik saldırırlarsa...

Yumruğumu masaya vuruyorum, kadehler şingirdiyor. "Ne kadar yakında?"

"Birkaç hafta, daha fazla değil. Geçitler hala açıkken bizi almak istiyorlar."

Adımlarımı hızlandırıyorum, düşüncelerim yarışıyor. Duvarlarımız güçlü ama yeterli sayı ve vahşilikle kapılarımızı aşabilirler. Hazırlanmalıyız. Kuşatma için yiyecek depolarını güvene alın, tüm savaşçıları toplayın, yardım için atlılar gönderin. Belki güneyli akrabalarım savaşçılarını ödünç verir.

Bekleyen kaptanlara dönüyorum. "Hazırlanın. Kurtlar kapımıza dayanmadan önce yapmamız gereken çok şey var." Hepsi yumruklarını kalplerinin üzerine vurup emirlerimi yerine getirmek için dışarı fırlıyor. Althir hariç hepsinin alnı bulutlu.

"Lordum... belki de insan kadını göndermeliyiz? Kendi güvenliği için halkına geri göndermeliyiz."

İlk içgüdüm reddetmek. Iris benim karım, onun yeri benim yanımda. Yine de savaş düşüncesi, kudurmuş canavarların bu koridorlara girmesi... Nazik Iris'in onların merhametine kaldığını düşündükçe içim daralıyor. Belki de Althir bilgece

konuşuyordur. Ama bencil yanımla karanlık dünyamda onun ışığını kaybetmekten çekiniyor.

"Bunu bir düşünüyüm, eski dostum. Daha vaktimiz var." Althir boyun eğerek kabul eder ve ayrılır.

Şimdi koridorda tek başıma duruyorum ve imkânsız seçimlerle eziyet çekiyorum. Iris beni hiç tahmin etmediğim şekillerde tehlikeye atıyor, zayıflığı en az göze alabileceğim anda gardımı düşürüyor. İşgalci düşmanlar saldırmaya hazırlanırken, bir insan kıza karşı şefkatli duygulara değil, amacımın netliğine ihtiyacım var.

Ama Iris'i acı kışa gönderme düşüncesi kalbimi yumruk gibi sıkıyor. Bu uzun yolculuğa tek başına asla dayanamaz. Ve eskort olarak adam ayıramam, şimdi olmaz. Gözlerimi taş duvarlardan ayırmadan bakarken içimdeki çelişkili içgüdüler savaşıyor.

Yumuşak bir ayak sesi beni düşünceli halimden uzaklaştırdı. Iris kapıda çerçevenlenmiş bir şekilde duruyor, endişe kokuyor. "Vamen? Bağışla beni ama kötü haberler duydum... İşgalcilerin tehdit ettiği doğru mu?"

Dikkatli bir tarafsızlık için yüzüme hakim oluyorum. Artık saklamaya gerek yok. "Evet. Ama korkmayın, burada iyi korunacaksınız."

"Tabii ki." Yaklaşıyor ve sertçe yutkunurken boğazının çalıştığını görüyorum. "Ama benim yerim senin yanın, kocacığım. Her şeye rağmen."

Kararlı bakışları beni mızraklıyor. Önündeki zorlu yolu zaten biliyor ama yine de sadakatini açıkça ilan ediyor. Gözlerinde tereddüt yok, sadece sessiz bir cesaret var. Belki de benim iddia edebileceğimden daha fazla.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve omuzlarını sıkıca kavıyorum. "Beni onurlandırırıyorsun, karıcığım. Kaderimiz ne olursa olsun, bir bütün olarak yüzleşeceğiz."

Iris ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, yüzüğü tenimde bir sıcaklık noktası oluşturuyor. O anda tüm şüpheler yok oluyor. Bu yolda benimle birlikte yürümesi gerekiyordu, karanlığa ya da beklenmedik bir aydınlığa. Kaderlerimiz artık birbirine bağlı, kırılmaz. Ne olursa olsun.

BÖLÜM 6

Kale bir gecede kuşatmaya hazırlanan bir cephaneliğe dönüşüyor. Nereye baksam askerler geçiyor. Duvarları desteklemek için kereste ve taş taşıyor, yüklü arabaları kışlalara doğru itiyor ya da eğitim avlularını taşlama taşının tiz öpücüğüyle çınlatan silahları keskinleştiriyorlar. Hava, görünmez bir el gibi bastıran bir gerilimle yüklü gibi hissediliyor.

Kuzey Toprakları'nı saran somut korkunun yanında kendi endişelerim önemsiz kalıyor. Bu insanlar, artık benim halkım, bu kalelere girerlerse merhamet göstermeyecek olan aç düşmanların istilasıyla karşı karşıya. Ve Vamen yaklaşan savaşa liderlik ediyor, sorumluluğun tüm yükünü tek başına omuzlarında taşıyor. Onun yüküne kendi ufak tefek endişelerimi ekleyemem.

Ben de elimden geldiğince ilaçların hazırlanmasına yardım ederek, zırh kayışlarını kontrol ederek ve buharlı mutfaklarda yemek pişirerek bir işe yaramaya çalışıyorum. Hizmetkârlar bana merakla bakıyor ama payıma düşeni aldığımı fark ettiklerinde yardımımı kabul ediyorlar. Sıkı çalışmak, korkunun ortasında zihnimi sabit tutuyor.

Büyük salondaki yemeklerde Vamen ve Althir'in birlik sayılarını, erzaklarını ve savunma planlarını anlatışlarını dinliyor, sözlerini hafızama kazıyorum. Kötü zamanlar gelirse, yeni klanımı ayakta tutmak için her ayrıntıyı bilmem gerekecek. Bir akşam yemekten sonra Vamen iç kaleyi teftiş etmek için benden eşlik etmemi istedi. Minnetle koluna giriyorum, bu işte hâlâ ortak olmamı istemesi beni yüreklendiriyor.

Avluyu çevreleyen korkuluklarda yürüyoruz, nefesimiz gece havasını buğulandırıyor. Nöbet tutan askerler biz geçerken saygıyla başlarını sallıyor. Vamen'in yüzü titrek meşale ışığında taştan oyulmuş gibi görünüyor, sadece çenesinin sıklığı altında kaynadığını bildiğim endişeyi yalanlıyor. Ama sesi değişmiyor, uzun bir kuşatmada bizi ayakta tutacak olan kuyuyu, demirhaneyi ve tahıl ambarını işaret ediyor.

Sonunda kuzey kulesinin tepesinde durup karanlığa gömülen buzlu dağlara bakıyoruz. Vamen iki elini de buzlu merlonlara dayıyor. "Eğer dış duvarlar yıkılırsa, buradan iç kaleye çekiliriz. Başarısız olmayacaktır." Ses tonunda şüphe yok ama yine de sessiz bir korku duyuyorum. Kurtlar içeri girerse, kaçacak hiçbir yer kalmayacak, sadece bu taşlarda son bir umutsuz duruş olacak.

Daha iyi düşünmeden Vamen'in yanına yaklaşıyorum ve ellerimi soğuk taşın üzerine koyarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Halkının cesaretini küçümsüyorsun, kocacığım. Ve kendi gücünü de." Gölgele bakışlarıyla buluşmak için başımı çeviriyorum. "İnançlı ol."

Vamen sessizce yüzümü inceliyor. Sonra ifadesi bir nebze olsun yumuşuyor. "Gençliğine rağmen bilgelğin var, karıcığım." Parmakları parmak eklemlerimin üzerinde belli belirsiz geziniyor. "Teşekkür ederim."

Onun minnettarlığı beni saçma bir şekilde ısıttı. Beni hâlâ bilgelikle oynayan bir kız olarak gördüğünü biliyorum. Ama yaklaşan fırtınada ona bir nebze de olsa destek olabilirim, bu şimdilik yeterli. Kalbim kara elf için çarpıyor, ruhumun derinliklerinden sevgi kıvılcımları fişkırıyor.

Çok geçmeden derinleşen soğuk bizi tekrar içeri çağırıyor. Yürüdükçe Vamen'in adımları daha az ağırlaşıyor. Odamıza döndüğümüzde, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların bir kısmı düzelmişti. Bunu küçük bir zafer olarak görüyorum.

Yumuşak yatağın üzerine yığılıyoruz, birbirimize çekilirken giysilerimiz dökülüyor. Vamen'in derin kıkırdaması kalın bedeninde yankılanıyor.

Kaslarım, vücudum canlanıyor.

Vamen yanağımı ve boynumu
öpüyor.

Kollarımı onun güçlü boynuna doluyorum. Sevişmek artık bizim için çok kolay ve bu kadar uzun bir günün ardından hoş bir erteleme. Vamen göğsümden aşağıya doğru öpüyor, göğüslerimi yalıyor ve birini ağzına alıyor. Güçlü dili ucun etrafında dönüyor ve keskin gözleri bana bakıyor.

Göğüslerimi ve kaburgalarımı öpüyor. Leğen kemiğime dolan sıcaklıkla orta yerim erirken kıvranıyor ve kıkırdıyorum.

Vamen daha da aşağıya öpüyor, uzun dili karnımın çizgisini yalıyor. Parmağımı ısıyorum, kalçalarımı döndürerek onu bulmaya çalışıyorum.

Sırtarak ayağa kalkıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Beni öpüyor, yastıkların içine doğru itiyor ve kalçalarımı açıyor. Sırtışı hınzırca yüzüne yayılıyor. "Kıpırdama."

"O zaman alay etmeyi bırak!" Ona yaygara yapıyorum.

Vamen kıkırdıyor, kalçalarımı ve tümseğimi öpüyor. "Sadece senin tadını çıkarmak istiyorum." Vulvamı öpüyor, keskin gözlerini tekrar bana diyor. Dudaklarımı yalıyorum, Vamen parmaklarıyla beni açarken parmağımı tekrar ısıyorum. Dili beni kucaklıyor ve Vamen bana karşı inliyor.

Ayağa kalkıyor ve bacaklarımı omuzlarına koyuyor. Arkamı öpüyor ve ısıyor. "Lezzetli."

"Vamen!" Yine telaşlandım.

Göğsünden bir kıkırdama daha yükseliyor ve kalçalarım sokuluyor. "Çok sabırsızsın." Ayağa kalkıyor, beni öpüyor ve kendini içime yerleştiriyor. Nefesim kesiliyor ve Vamen homurdanıyor.

Yavaş ve derin hareket ediyor, beni yakından izliyor ve ifadelerimi inceliyor. Kuyruğu arkasında mutlu bir şekilde sallanırken güçlü kolları beni sarıyor. Vamen beni öpüyor, nefes nefese ve ağır.

Kollarını ve sırtını tırmalıyorum, miyavlıyorum ve ona iç çekiyorum. Sesim yükselmeye başladığında beni tekrar öpüyor. "Sessiz ol karıcığım," diyor. "Birileri duyacak."

Ben inliyorum ve Vamen sırtıyor, daha sert ve daha hızlı gidiyor. Hırlıyor ve homurdanıyor, haykırıyor ve içini boşaltıyor. Beni tika basa dolduruyor ve üstüme yığılıyor.

Vamen beni öpüyor ve kıkırdıyor. "Seni seviyorum."

Güçlü yanağına dokunuyorum ve gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

Ertesi sabah, buz tutmuş pencerelerden kıızıla boyanmış gün doğumuyla uyanıyorum. Kötü bir alamet, ya da yaşlı köylü kadınlar hep öyle derdi. Günün sonunda karda kan olacak. Kötü hayallere karşı hızlı bir dua mırıldanıyorum. Ama gün yeterince olaysız geçti.

Akşam olduğunda, Vamen yemekten sonra bir strateji oturumu için kışlaya çağrılır. Saatler ilerliyor ama bir haber yok. Endişeyle bekleyerek odamızda volta atıyorum. Gözlerim sık sık gecenin siyah ve hareketsiz kaldığı pencerelere kayıyor.

Kapı nihayet gece yarısını çok geçe inleyerek açıldığında, hiç düşünmeden Vamen'in yanına uçuyorum. "Tanrıya şükürler olsun! O kadar uzun süredir yoktun ki korkmaya başlamıştım..." Yüzündeki bitkin ifadeyi görünce duraksadım. "Bağışlayın beni. Bir terslik mi var?"

Vamen iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Her şey yolunda. Konsey, uzun süredir karara bağlanmış meseleleri tartışmaya devam

etti."

Kendi odasına çekilmek için hiçbir hareket yapmıyor, ben de onu nazikçe şöminenin yanındaki sandalyeye yönlendiriyorum. Sessizce pelerinini ve çizmelerini çıkarmamı bekliyor. Ocağa ısıtılmış bir fincan sıcak elma şarabı ikram ediyorum. Vamen yorgun bir baş hareketiyle teşekkür ederek kabul ediyor, gözleri dans eden alevlerde kaybolmuş. Tamamen bitkin görünüyor.

Ayaklarının dibindeki tabureye yerleşerek, "Yükünüzü hafifletmek için yardımcı olabileceğim bir yol var mı?" diye soruyorum. Başını alaycı bir şekilde sallıyor. "Yardımcı oluyorsun, Iris. Bu koridorlardaki ışığın karanlık zamanlarda bir merhem."

Samimiyeti beni derinden etkiliyor. İçimden gelen bir dürtüyle elimi sandalyenin kolunda duran elinin üzerine koyuyorum. Pençeli parmakları şaşkınlıkla seğiriyor ama sonra hafifçe benimkinin etrafında kıvrılıyor. İkimiz de uzun bir süre elimizi çekmiyoruz. Vamen nihayet boş fincanını bırakıp ayağa kalktığı anda, isteksizlik dilimi ağırlaştırıyor.

"Kalmayacak mısınız lordum? Ayrılmak için geç oldu..."

Vamen duraksıyor, yüzünde yorgunluk ile edep savaşıyor. Ama sonra başıyla onaylıyor ve onu yatak odasına götürmeme izin veriyor. O dış giysilerini çıkarırken ben de üzerimi değiştirmek için arkamı dönüyorum, sonra da battaniyenin altına girip bana ayrılan tarafa geçiyorum. Vamen kısa bir tereddütten sonra bana katılıyor, yatak onun ağırlığıyla alçalıyor.

Dinlenmesi için yumuşak dilekler mırıldanıyorum, sonra uykunun beni içine çekmesine izin veriyorum. Gece boyunca yavaş yavaş Vamen'in sırtına yaslanan sıcaklığını, dizlerini arkama sıkıştırdığını fark ettim. Bu rahatsızlık verici olmaktan ziyade rahatlatıcı bir his, yaklaşan fırtınalara karşı bir sığınak.

Şafak ağır perdelerin arasından sessiz geliyor. Gözlerimi açtığımda Vamen'i çoktan kalkmış, tuniğini çekiştirirken buluyorum. Uyandığımı görünce durakladı.

"Dün gece bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Haklıydın, daha iyi dinlendim." Kenara çekildi, bu itirafı ondan hiç duymadığım kadar savunmasızdı. "Umarım seni rahatsız etmemişimdir."

Ayağa kalktım, soğuğa karşı battaniyeleri kendime çektim. "Tabii ki hayır, kocacığım. İyi uyudun mu?" Başıyla onaylayınca usulca gülümsedim. "Güzel. Bugünün sınavlarıyla yenilenmiş bir ruhla yüzleşelim."

Vamen yatağın yanına yaklaşır, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Zarafetiniz ve bilgeliğiniz ruhunuza bir övgüdür, Iris. Karım için çok şanslıyım." Elimini kısa bir süre sıkıyor, sonra günlük işlerine başlamak üzere ayrılıyor. Ama şefkatli sözleri uzun süre aklımdan çıkmadı.

O geceden itibaren evlilik yatağımızı hiç gariplik olmadan paylaştık. Doğrusu, Vamen'in yanımdaki istikrarlı varlığıyla daha iyi uyuyorum. Bu masum yakınlık beni koridorlarda sinsice dolaşan korkuya karşı güçlendiriyor. Zor zamanlar geliyor, ama fırtınayı birlikte atlatacağız.

Birkaç gün sonra, bir atlı kan ter içinde dörtlüye kapıdan içeri giriyor. Vamen salona koşuyor ve ben de hemen arkasından takip ediyorum. Gözcü nefes nefese raporunu verdi.

"Lordum... kurtlar sınıra yığıldı... Kuşatmaya hazırlanın-"

Daha fazlasını söyleyemeden yere yığılır. Ama mesaj açıktı. Savaş sonunda Kuzey Toprakları'na geldi. Bir el kalbimi mengene gibi kavıyor ama Vamen'in yüzünde sadece demir gibi bir kararlılık var. Yüzbaşlarına dönüyor.

"Hazır olun. Kapıları mühürleyin ve duvarlara adam yerleştirin. Okçular görev yerlerine. Bu gece topraklarımızı uluyan karanlığa karşı savunacağız."

Sesi otoriteyle çınlıyor, göğsümde bile şiddetli bir cesaret uyandırıyor. Kötülüğün güçleri kapımızda olabilir ama biz onları güç ve cesaretle karşılayacağız. Vamen'in klanı kolay kolay düşmeyecek.

Askerler Vamen'in emirlerine itaat etmek için acele ederken, o koridorun öbür ucundan gözlerime bakıyor, alını ciddi bir vaatle kazanmış. Başımı sallayarak kalbimin üzerine bir yumruk indiriyorum. Ben onunum, o da benim. Kurtlar gelsin.

BÖLÜM 7

V
amin

Bekleyiş, sınırları savaştan daha fazla yıpratıyor. Askerler siperleri adımlıyor, kasvetli alacakaranlık tepelere bakıyorlar. Kurtlar her an o sırtlara tırmanacak ve kan için kükreyecekler.

Iris'i merkez kalede yanımda tutuyorum, kolu benimkine bağlı. Uzun boylu ve sabit duruyor ama uzuvlarımızın birleştiği yerde nabzının hızlandığını hissediyorum. Korkuyor ama bunu cesurca saklıyor. Benim cesur dişi aslanım. Savaş ve ölüm onu korkutsa bile görevden asla kaçmayacağını biliyorum.

Alacakaranlık uzaklaşıyor, yerini tam karanlık boşluğa bırakıyor. Duvarlar boyunca yanan meşaleler geceye cehennemi bir parlaklık katıyor. Hâlâ bekliyoruz, nefesimiz havayı buzlandırıyor. Sonra gök gürültüsü gibi bir gümbürtü ayaklarımızın altındaki taşları sarsıyor. Kara tepelerden uğultular yükseliyor, doğaüstü ve ürpertici. Son bir kez Iris'e dönüyorum.

"Burada kalın. İç kapı onları tutacaktır." En büyük korkum, patlak vermek üzere olan kaosun içinde ondan ayrı düşmek. Ama Iris başını şiddetle sallıyor.

"Ben şifacıların çadırına gidip yaralılara yardım edeceğim." İtirazım üzerine elimi tuttu, gözleri alev alev yanıyordu. "Faydasızca sinemem! Bırakın hizmet edebileceğim yere hizmet edeyim."

İçgüdülerim onu taş ve çelik bariyerlerin ardında güvende tutmak için haykırsa da cesaretinden dolayı içimde gurur kabarıyor. İsteksizce başımı sallayıp omzunu sıkıyorum. "Çalışman bu gece değer kazanacak. Dikkatli ol."

Iris avucuma bir şey sıkıştırıyor; soluk değerli taşlarla süslü gümüş tarağını. "Şans için," diye fısıldıyor. Ben cevap veremedenden dönüp aceleyle avluya doğru uzaklaşıyor. Bunun son ayrılığımız olmaması için dua ederek yumruğumu narin nesnenin etrafında sıkıyorum.

Sağır edici bir gürültü gözlerimi dış kapılara çeviriyor. Kurtlar bir koçbaşı getirmişler ve şimdi kalın ahşabı kuru çıra gibi parçalıyorlar. Onlar ilk savunmayı aşmadan önce sadece dakikalarımız var. Kılıçlarımızı çekerek kaosa doğru ilerliyorum, savaşa susamışlık damarlarımda yükseliyor. Bekleyiş sona erdi, şimdi savaşıyoruz.

Bundan sonra olanlar, kan ve çelikten oluşan kâbus gibi bir sis bulutuna dönüşüyor. Kurtlar parçalanmış kapılardan akın ediyor, zırhlı saflarımızı kesip biçiyorlar. Duvarımızı tutuyoruz, kılıçlar ve baltalar direnişle karşılaştıkça çınılıyor. Kendi kılıçlarım hırlayan canavarları birbiri ardına kesiyor, cesetler ayaklarımın dibine yığılıyor. Ama yine de gelmeye devam ediyorlar, karanlık bir dalga hepimizi boğmaya niyetli.

Bir dağ devi, savaşçıların üzerinde yükselerek yan tarafımıza çarpıyor. Meydan okuyorum ve sırtına sıçrayıp iki bıçağımı da iri boynuna saplıyorum. Silahlarımı serbest bırakmadan önce, altındaki düşmanları dümdüz ederek yere yıkılıyor. Katliamdan başımı kaldırıp baktığımda, tanıdık bir keten altın parıltısıyla donup kalıyorum.

Iris, tehlikeli bir şekilde yaklaşan savaşa aldırmadan yaralı bir askeri ön saflardan geri çekmeye yardım ediyor. Ben izlerken, bir kurt aradan geçip Iris'in açıkta kalan sırtına saldırıyor ve pençeleriyle onu kesiyor.

Islık çalan bir ok canavarı açık ağzından alır. Althir yayını indirdi, yüzü öfkeliydi. "Onu içeri götürün lordum! Onları tutuyoruz!"

Artık şan ya da görev umurumda değil, Iris'in yanına doğru ilerliyorum ve onu merkez kaleye doğru geri itiyorum. Bu sefer itiraz etmedi. İç kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve katliam seslerini bastırıyor. Iris göğsü kabarak duvara yaslandı. Kimin görebileceğini umursamadan onu kollarımın arasına alıyorum. O da aynı şiddetle bana sarıldı.

"Aptal kız, seni korunman için uyarmıştım! Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

Iris başını göğsüme doğru sallıyor. "Hayat kurtarmaya yardım etmeliydim, bir korkak gibi saklanmamalıyım. Ama sizi korkuttuğum için üzgünüm." Titreken elleri tuniğimin içinde kıvrılıyor.

Ses tonumu yumuşatarak saçlarını okşadım. "Sen cesurdun, karıcığım. Ama bu canavarlar seni parçalara ayıracaktı. Buna dayanamazdım." İtiraf, ben onu zapt edemeden ağzımdan kaçtı. Iris başını kaldırdı, gözleri fener ışığında parlıyordu.

"Sana zarar gelirse ben de gelmem. Ama artık ikimiz de güvendeyiz." Parmak uçlarında yükselip yanağıma hafifçe öpüyor. "Her şey iyi olacak." Onun tatlı inancı kalbimi delip geçiyor. Keşke ben de bu karanlığın içinden şafağın ışığıyla zarar görmeden çıkacağımıza bu kadar saf bir şekilde inanabilseydim.

Şimdilik, iç duvarlar hala ayakta. Dışarıda savaş devam ediyor ama artık bu koridorlara taşma tehdidi yok. Iris'i odalarımıza götürüyorum ve orada kanlı giysilerimizi çıkarıp yatağa yığılıyoruz. Konuşmuyoruz ama kürklerin altında birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Eğer bu son saatlerimiz olacaksa, onun kokusunu ve sıcaklığını yanımda istiyorum.

Gecenin bir vakti, savaş sesleri azalır. Ürkütücü bir sessizlik çöküyor, sadece yaralılarımızın iniltileri artık güvenli bir şekilde merkezi kapıların ardında. Kurtlar güneşin doğuşuyla birlikte geri çekildi. İlk saldırıyı atlattık.

Sabah ışığında, zaferimizin bedelini öğreniyorum. Düzinelerce yaralı ya da ölü, kapılarımız ve dış surlarımız yıkılmış. Yeniden inşa etmek haftalar alacak. Ama canavarların da kayıpları var. Belki de yenilgilerini tekrar gözden geçirmelerini sağlayacak kadar.

İlerleyen günlerde, bunun kanıtını elde ettik. Gözcüler kurt ordusunun yeniden parçalandığını, kabilelerin sınır ötesine çekildiğini bildiriyor. Büyük bir saldırının başarılı olması üzerine kumar oynadılar. Şimdi başarısızlıkları zayıf anlaşmalarını bozdu. Kuzey Toprakları tekrar güvende.

Ama geri dönülmez bir şekilde değiştik. Iris'in gümüş tarağını hâlâ kemerimde taşıyorum, metal kandan kararmış. Söndürücü ateşten birlikte geçtik, ortak zorluklarla birbirimize bağlandık. Şimdi bu huzursuz zamanlarda bizi neyin beklediğini kimse söyleyemez. Ama yan yana devam ediyoruz.

Son kurtlar da gitti, zafer şöleni için büyük salonda toplandık. Iris gururla sağ elimde oturuyor, kahramanlıklarını anlatan gürültülü askerlere yorgun ama neşeyle gülümsüyor. Hizmetkârlar yemekten arta kalanları toplarken, bir ozan lirle neşeli bir ezgi çalıyor. Erkekler sıraları geriye iterek istekli kızları canlı danslara çekerler. Kahkahalar çnlıyor, karanlık zamanların sesi siliniyor.

Iris'e dönüyorum, kalbim aniden kabarıyor. "Dans et benimle."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor ama elimi kabul ediyor. Onu kolumun altında ustalıkla döndürerek gürültülü basamaklara doğru sürüklüyorum. Etekleri uçuşuyor, saçları örgüsünden kurtulup kızarmış yüzünde keten altın gibi dans ediyor. O zarafet ve güzelliğin ta kendisi, korku ve kayıptan yükselen bir anka kuşu.

Müzik gümbür gümbür bir kreşendoya ulaştığında, Iris'i havaya kaldırıyorum, yüzü neşeli bir zevkle geriye atılıyor. Bu ışıltılı an için zafer kazanmışız, uzun gecenin galibi olmuşuz. Onun berrak kahkahası ruhumdaki gölgeleri kovalıyor. Bırakın bir gün geri dönsünler, onları birlikte geri püskürteceğiz.

BÖLÜM 8

Iris

Kurt kuşatmasını takip eden haftalarda kaledeki hayat yeni bir ritme oturur. Parçalanmış kapıları yeniden inşa etmek ve gelecekteki saldırılara karşı duvarları güçlendirmek için çalışırken onarımlar günlere hükmediyor. Her sabah duvar ustaları ve marangozlar için alet ve malzeme getiren çalışma ekiplerine katılıyorum. Fiziksel çalışma beni her gece rüyasız bir uykuya sürüklüyor ve gözlerimi kapattığımda savaşın dehşetini yeniden yaşamaktan kurtarıyor.

Vamen bir yandan tüm yeniden inşa çalışmalarını yönetirken bir yandan da kendi alanını işler halde tutmak için gereken yüzlerce detayla ilgileniyor. Birbirimizi çoğunlukla yemeklerde ya da günün sonunda uyku bizi ele geçirmeden önce kısa süreliğine görüyoruz. Ancak savaştan önce kurulan kolay ilişki devam ediyor, birbirimize olan güvenimiz kriz anında kanıtlanıyor. Daha önce aramızda gelişen utangaç yakınlık artık ikimizin de hafife almadığı sarsılmaz bir bağ.

Sulu bahar yağmurlarının bizi içeriye hapsettiği bir öğleden sonra, bastırılmış enerjiyle huzursuz bir şekilde kale koridorlarında amaçsızca dolaşıyorum. Sağanak yağmur sırasında soğuk ve cereyanlı koridorlarda çok az kişi cesurca dolaşıyor. Kullanılmayan bir misafir odasının önünden geçerken, belli belirsiz sesler beni duraksatıyor. Kulağımı kapıya dayadığımda boğuk bir gümürtü duyuyorum, ardından metalik bir çınlama. Merakımı yenemeyip sessizce kolu çeviriyorum ve içeri süzülüyorum.

Kutular ve eski mobilyalar mütevazı odayı darmadağın ediyor. Pencereyi örten ağır perdeler, mekânı gün ortasında bile loş bırakıyor. Seslerin kaynağını fark etmek biraz zaman alıyor; ahşap panelli duvarın bir bölümü hafifçe aralık duruyor. Gölge iç mekânda dışarıdan fark edilemeyen gizli bir kapı. Şimdi, ötesindeki daha derin karanlığın bir şeridini ortaya çıkaracak kadar açık.

Belirsizlikle dudağımı çiğneyerek arkama bakıyorum. Diğer tarafta her ne yatıyorsa muhtemelen benim gözlerim için tasarlanmamış. Ama gizem beni dürtüklüyor. Belki sadece bir göz atarım, merakımı gidermeye yeter, sonra da çabucak giderim.

Kalbim çarparak gizli kapıyı birkaç santim daha açıyorum ve aralıktan içeri süzülüyorum. Ötesinde mürekkep gibi bir karanlık uzanıyor. Ellerimi sağ duvar boyunca körlemesine gezdiriyorum, ta ki demir bir aplikte bir meşale hissedene kadar. Çakmaktaşıyı kıvılcım çıkarana kadar çakarak zifte bulanmış meşaleyi yakmayı başarıyorum ve askısından kaldırıyorum. Ateşin ışığı doğal taştan kaba yontulmuş duvarların üzerine yayılıyor. Kalenin temelinin altındaki toprağa dar bir merdiven iniyor.

Geri dönmeyi düşünüyorum. Gizli geçitlerde gizlice dolaşmak yanlış geliyor. Yine de gerçekten yasak olsaydı, neden herhangi birinin bulması için kilitsiz bırakılsın? Cesaretimi toplayıp, bir elimi soğuk ve nemli duvarlara dayayarak yıpranmış basamaklardan aşağı inmeye başlıyorum.

Merdivenler demir bantlarla güçlendirilmiş başka bir ahşap kapıda son buluyor. Kilit açıldığında, tozlu bir masanın ve parantez içinde daha fazla meşalenin bulunduğu küçük bir odaya açılıyor. Nabzım gergin bir şekilde atıyor. Burası bir tür gizli çalışma odası olmalı. Ama neden gizlensin ki?

Oda sıcak ve parlak olana kadar daha fazla meşale yakıyorum. Masanın üzerinde karalama yazılarıyla kaplı parşömen tomarları var. Sıradan Elf rünleri değil, tanımadığım daha sert, sivri bir dil. Sayfaların geri kalanını haritalar ve diyagramlar dolduruyor. Hiçbiri bana bir şey ifade etmiyor.

Bu çalışmanın tehlikeli sırlar sakladığından giderek daha emin bir şekilde kâğıtları karıştırıyorum. Ama hiçbir şey okuyamıyorum, ne kadar cahil olsam da

yabancı senaryo. Dönüp dar merdivenden geri kaçmak üzereyken yukarıdaki koridordan gelen sesler beni olduğum yerde donduruyor.

Ağır çizme adımları tam tepemde ilerliyor. Gözlerimi karanlık odada gezdiriyorum, panik yükseliyor. Eğer burada bulunursam, nasıl bir cezayla karşılaşabilirim? Masa sandalyesi uzak duvarın dibinde duruyor. El fenerimi taşlara bırakarak masanın altına giriyorum, kendimi dar alana sıkıştırıyorum ve beni gizlemek için sandalyeyi içeri çekiyorum. Bir kalp atışı bile geçmeden gizli kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri iki çift ayak sesi girdi.

Ellerimi ağzıma kapatıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Davetsiz misafirler odanın içinde dolaşıp alçak sesle konuşuyorlar. Kale çevresinde yaygın olarak kullanılan Elfçe ticaret lehçesinin sözcüklerini seçiyorum. Gözümü sandalyenin çatalındaki bir boşluğa dayadığımda, koyu renkli çivili deriler giymiş iki elf adamı görüyorum. Bağlılıklarını gösteren hiçbir işaret ya da renk yok. Herhangi biri olabilirler.

Biri parşömen yığınını karıştırırken, diğeri duvara yaslanıp hançerle tırnaklarını temizliyor. "Burası mükemmel bir yer olacak," diye mırıldanıyor ilki. "Alt tüneller bittiğinde vadiye rahatça gidip gelebiliriz."

Diğeri onaylarcasına homurdanıyor. "Bazı adamlarımızı tüccar kılığında içeri sokun. O zaman bu duvarların sızanlara karşı ne kadar iyi durduğunu göreceğiz." Küçümseyerek yere tükürüyor. Tiksinti içimi burkuyor. Bu elfler kendi soydaşlarına karşı komplo kuruyor, düşmanları kalenin içine sokmak istiyorlar. Sabotajcılar ve hainler.

Savunmayı zayıflatarak içeriye gizlice kuvvet sokma planlarını tartışmaya devam ediyorlar. Her hain kelimeyi hafızama kazıyorum. Vamen uyarılmalı. Ama onlar gidene kadar burada kapana kısılmış durumdayım. Sonunda komplocular meşaleyi alıp gizli kapıyı yeniden kapatarak ayrılanaya kadar dakikalar durmaksızın geçiyor. Karanlık beni bir kez daha örtüyor.

Sıkışık saklanma yerimde hareketsiz durup geri dönmemeleri için dua ediyorum. Cesur bir merak gibi gelen şey şimdi ölümcül bir tehlikeyle tehdit ediyor. Ama açığa çıkmazsa hepimizi mahvedebilecek sırlar öğrendim.

Bir sonsuzluk sonra titreyen bacaklarımla sığınağımdan sürünerek çıkıyorum. El feneri yanmıyor, bu yüzden mutlak karanlıkta merdivenlerden yukarı doğru ilerliyorum. En tepede gizli kapıyı kırıp dışarı bakıyorum. Hiçbir şey görmeden ve duymadan bir kez daha tozlu misafir odasına giriyorum. Boş koridorda da benzer şekilde hiçbir yaşam belirtisi yok. Kapıyı arkamdan sıkıca sürgüleyerek kendi odama doğru koşuyorum.

Şöminenin önündeki halıyı arşınladım, midemde iğrenç bir korku vardı. O elfler beni fark etti mi bilmiyorum. Ve varlığım fark edilmese bile, artık Vamen'in tüm klanını alaşağı edebilecek bir komplonun bilgisini taşıyorum. Ama yasak yerleri ihlal ettiğimi itiraf etmeden bunu nasıl ortaya çıkarabilirim? Vamen böyle bir meydan okuma için beni kesinlikle kovardı.

Ama ihanetin kontrolsüzce yayıldığı düşüncesi kanımı buza çeviriyor. Sessizce oturamam. Tehdidi açığa çıkarmanın ama kendi eylemlerimi gizli tutmanın bir yolu olmalı. Oturup dikkatlice belli belirsiz bir uyarı taslağı hazırlamaya başlıyorum ve hepimizi kurtarmaya yetmesi için dua ediyorum. Başkalarının duyabileceği bir yerde yüksek sesle konuşmaktan korktuğum için kâğıda karalıyorum. Yazmak daha mantıklı geliyor.

Vamen o akşam döndüğünde beni ateşin başında, elimde sıkıca katlanmış imzasız mektubumla otururken buldu. Tedirginliğimi anlayınca kaşları endişeyle çatıldı. "Hanımefendi, bir sorun mu var?"

Kuru dudaklarımı yalıyor, kelimelerimi özenle seçiyorum. "Vamen, ben... ben senin büyük bir tehlike altında olduğuna inanıyorum. Burada, kendi salonlarınızda." Aceleyle ayağa kalkıp ona mektubu uzatıyorum. "Daha fazlasını söyleyemem. Sadece lütfen, dikkatli ol."

Vamen şifreli uyarımı incelerken derin derin kaşlarını çatıyor. Bana dönüp baktığında, siyah gözlerinde şüphe parlıyor. "Bunun hakkında ne biliyorsun?" Mektubu sallayarak sorusunu noktalıyor.

Sabit bir şekilde yere bakıyorum. "Başka bir şey değil, kocacığım. Sadece seni korumak istiyorum."

mektubu katlıyor ve sert bir baş hareketiyle kemerine sokuyor. "Uyarınız için teşekkür ederim leydim. Şimdi dinlenin. Gizli soruşturmalar yapacağım."

Rahatlama neredeyse dizlerimi büküyor. Açıklayamayacağım bilgiler için baskı yapmıyor. Belki de sadece kulak misafiri olduğumu varsayıyor.

Ev halkından gevşek dedikodular. Neye inanırsa inansın, çok geç olmadan bu iğrenç komployu ortaya çıkarmaya yetmesi için dua ediyorum.

Vamen beni nazıkçe kollarının arasına alıyor, saçlarımı düzeltiyor. "Şimdi sus, bu kadar üzülme. Her şey yoluna girecek." Onun şefkati, tanık olduklarım hakkında daha fazla konuşmama kararlılığımı neredeyse kırıyor. Ama risk çok büyük. Sadece ona sarılıyorum, örtülü bilgimi nasıl koruyacağımızı en iyi onun bildiğine güveniyorum.

Sonraki günler, ikimiz de saflardaki herhangi bir huzursuzluk kıpırtısını dikkatle dinlerken gergin geçiyor. Ancak kale, aralarındaki engerek yılanından habersiz, normal şekilde devam ediyor. Uyarımın kulak ardı edilmesinden korkmaya başladım. Belki de gizli çalışma taşınmış, lanetleyici içeriği başka bir yere götürülmüştür. Çaresizlik zihnimde ihtiyatla savaşıyor. Çok beklemiş olabilirim.

Gizemli mektubu teslim ettikten bir hafta sonra, Vamen onunla özel olarak yemek yememi istedi. Yalanımı ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak ederek yüreğimi korku kaplıyor. Ama ballı yulaf lapası ve baharatlı şarap eşliğinde otururken yüz ifadesi sıcak ve sorunsuz. Vamen elini tabağımın yanında duran benimkinin üzerine koyuyor.

"İyi haberlerim var, karıcığım. Uyardığın hainler yakalandı ve hapsedildi, yargılanmayı bekliyorlar." Joy

beni oturduğum yerden kaldırıp şaşkınlıkla kucakladı. "Onları bulmuşsun! O zaman güvende miyiz?"

Vamen kıkırdayarak ani şefkatime karşılık veriyor. "Gerçekten de öyle. Uyarın beni doğru yöne yönlendirdi. Tüm bu klanı kurtarmış olabilirsin, Iris." Yanağımı şefkatle okşuyor, tüm çekinceler o an için unutulmuş. "Bu bilgiye nasıl ulaşmış olursan ol, sana minnet borçluyum. Sen artık gerçekten bu salonların bir kızıydın."

Onun içten övgüleri beni rahatlatıyor ve gururlandırıyor. Yeni bulduğum evimi ve akrabalarımı korudum. Ve belki de küçük bir şekilde Vamen'in beni gelini yaparak gösterdiği inanca layık olduğumu kanıtladım. Sadece ona zorla kabul ettirilen yabancı bir insan değil, artık tam anlamıyla onun hanımı ve eşi olarak değer görüyorum. Tehditler bu gece sona ermemiş olabilir ama en azından onlarla birlikte yüzleşecekler.

BÖLÜM 9

V
amin

Kulaklarım hâlâ Iris'in haber karşısında attığı sevinç çılgınlıklarıyla çınlıyor. Onun uyarı notu, evimizdeki engerek yılanını ortaya çıkaran olaylar zincirini katalize etti. Kaynaklarını paylaşmayı reddetse de, Iris bağlılığını ve cesaretini fazlasıyla kanıtladı. Her geçen gün bizi daha da yakınlaştırıyor, eski şüpheleri siliyor.

Yine de tedirginlik iliklerimi kemiriyor. Zindanlarımızdaki komplocular çok az konuşuyor ama sorgulama devam ediyor. Kötü amaçları her ne ise, bir avuç haydut ve kötü niyetliden daha derinlere uzanıyor. Hükümdarlığımı tehdit eden kaynağın kökünü kazımalıyım.

Nöbetçi kulübelerinde gece turumu atarken BU DÜŞÜNCELER içimi yakıyor. Kırığı taşları sırlıyor, kış dişlerini bir kez daha Kuzey Toprakları'na geçiriyor. Artık soğuğu hissetmiyorum bile. Bir lider nöbet tutuyor, bundan önceki sayısız gecede olduğu gibi. Ama şimdi ocağımda ve yatak odamda beni bekleyen daha sıcak ateşler var. Evim beni geri çağırıyor.

Döndüğümde Iris ateşin yanında oturmuş saçlarını tarıyor, düşüncelere dalmış. İçeri girdiğimde daldığı düşüncelerden sıyrılıyor, dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ancak kaşlarının arasındaki ısrarcı kırıksıklık, son olaylardan duyduğu huzursuzluğu ortaya çıkarıyor. Sandalyesinin önünde dizlerimin üzerine çöküp iki küçük elini kendi ellerimin arasına alıyorum.

"Hâlâ sıkıntılısın, aşkım. Bunu yüzünde açıkça görüyorum."

Iris'in parmakları benimkileri sıkıyor. "Sadece... neden bir elf kendi halkına karşı böyle kötülükler planlar? Onları harekete geçiren daha derin bir amaç nedir?" Gözleri benim kavrayamayacağım cevaplar için yalvarıyor.

Keşke tüm korkuları silebilseydim. Ama onları paylaşıyorum. "Akıllıca konuşuyorsun. Bu kuklaların iplerinin arkasında yönlendirici bir el olmalı. Hepsini kesmeyi hedefliyorum."

"Ama kendine iyi bak, kocacığım." Iris yakınımaya eğiliyor, çiçek kokusu beni sarıyor. "Gölgelerde saklanan kötülük, görünmeyen her açıdan saldırabilir. Dikkatli ol."

Böylesi bir masumiyet, hâlâ adaletin ve ışığın galip gelmesi gerektiğine inanıyor, yeter ki kahraman dimdik ayakta dursun. Ateş ışığının kenarından süzülen karanlığı kavrayamıyor. Yumuşak yanağını okşuyorum, onu hayatın acı gerçeklerinden bir süre daha korumak istiyorum. Bazı yükler onun omuzlarına göre değil.

"Her şey yoluna girecek, Iris. Sen yanımdayken amacımın yenilendiğini hissediyorum." İtiraf yasaklanmadan geldi. Bu genç insan kız, kader maçıımızdan önce bana yabancı olan duyguları ve kırılğanlıkları uyandırdı. Kendimi varislere babalık etme ya da dedikoduları bastırmanın ötesinde onun yakınlığını arzularken buluyorum. Yolumu aydınlatan gerçek bir ortak.

Düşüncesizce Iris'i kucağıma alıyorum. İsteyerek geliyor, kollarını boynuma doluyor. Onun ince bedenini bana sarmanın verdiği basit mutluluk, hırpalanmış ruhuma merhem oluyor. Onu içime çekiyorum, bu çalıntı an için dünyanın karanlığını filtreliyorum.

"Bana güç veriyorsun," diye mırıldanıyorum keten saçlarına. Dudakları çenemi buluyor, söylenmemiş duygularla dolu narin bir okşayış. Birbirimize sarılıyoruz, iki ruh bir araya gelen fırtınalara karşı birleşiyor. Bırakın bu duvarlara çarpsınlar, biz sarsılmayacağız.

Oda kapısındaki bir öksürük kırılğan huzurumuzu bozuyor. Althir'in ağırlığını beceriksizce kaydırıldığını görmek için yukarı bakıyorum, böyle bir samimiyete izinsiz girmekten rahatsız olduğu belli. İfadeyi düzleştiriyorum ve ayağa kalkarken Iris'i nazikçe kaldırıyorum.

"Evet? Sizi bu saatte buraya getiren nedir?"

Althir, Iris'e özür dileyen bir bakış fırlatır. "Acil haberler lordum. Vadiden kaçmaya çalışan daha fazla muhalif ele geçirildi." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Kralın kendi kraliyet armasını takıyorlardı."

Buz kalbimi kavıyor. Sınırlarımızı paylaşan kuzey kralı, dağlardaki özerkliğimden her zaman rahatsız oldu ve salonumu bağımsız bir alandan ziyade bir vasal devlet olarak gördü. Ama bana karşı açık bir ihanet, küstahça bir tırmanıştır.

Iris'in eli dehşet içinde ağzına gitti. Onun iyiliği için cevabımı nazikçe veriyorum. "Anlıyorum. Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu tartışmaya yarın devam edeceğiz."

Görevden alındığımı duyan Althir bir kez daha selam vererek ayrıldı. Kapı kapanır kapanmaz Iris endişeli gözlerini bana çevirdi. "Kralın kendisi sana karşı mı çıktı? O zaman fena halde yenildin, kocacığım."

İçimdeki korkuyu bastırıyorum. Kuzey kralı isterse benim bin kılıcıma karşı yirmi bin kılıç getirebilir. Ama açık savaş düşünceleri sağlam kanıtlar için beklemeli.

"Barış, Iris. Onun bu işle doğrudan ilgisini henüz bilmiyoruz. Bunu hassas bir şekilde ele almalıyım." Saçlarının gevşek tellerini bir kenara fırçalıyorum, basmakalıp sözlerimin tatmin etmediğini hemen görüyorum. Bakışları beni delip geçiyor, gerçeği talep ediyor. Ona bu kadarını borçluyum.

"Eğer kral bana sırtını döndüyse, işler zorlaşabilir. Ama cesaretinizi kaybetmeyin. Diğerleri gibi bu fırtınayı da atlatacağız." Küçük çenesini başparmağımla parmak boğumlarımla arasına alıyorum, nazikçe. "Bana güven, karıcığım."

Iris'in gözleri ateş ışığında parlıyor ama korkuyla gözyaşlarını geri kırıyor ve cesurca başını sallıyor. "Sana güveniyorum. Başımıza ne gelirse gelsin yan yana göğüs gereceğiz." Parmak uçlarında yükselerek, iffetli bir şekilde beni sıkıca öpüyor. İnancı ve bağlılığıyla dolu bir okşayış. Tek yapabileceğim, onun inandığı gibi bir adam olmak ve bu aniden belirsizleşen gelecekte bize rehberlik etmek için çabalamak.

Sonraki birkaç gün boyunca muhalifleri bizzat sorguladım, Iris kararlılığımı desteklemek için katılmakta ısrar etti. Onun varlığı şaşırtıcı bir nimet oldu. Benim sorgulamalarım sadece kendini beğenmiş bir sessizlik ya da gülünç yalanlar ortaya çıkarırken, Iris'in aldatıcı derecede nazik araştırmaları benim için görünür olmayan birkaç gerçek ipliğini ortaya çıkarıyor. Bir zamanlar onda nasıl bir aldatma lekesi varsa, şimdi açık bir kalp ve kurnaz bir zekâyla bana yardım ediyor. Mahkûmlarla zekâlarını yarıştırmasını izlerken, gözlerimin önünde dönüştüğü eşsiz kadınla sadece şiddetli bir gurur duyuyorum.

Yavaş yavaş bir resim ortaya çıkıyor. Bizzat kral tarafından sarayımı etkilemek ve liderliğime olan inancı zayıflatmak için gönderilen bir kışkırtıcılar ağı. Plan sadece sızma ve sabotajın ötesine geçti. Daha fazlası beni zayıflatmaya ve yerime, asi dağ tımarımı daha iyi kontrol edebilecek kukla bir hükümdar getirmeye çalışıyor. Görünüşe göre kapımdaki kurtlar sadece dişleriyle değil, dost derileriyle de geliyorlar.

Bu sessiz ihanet kampanyası, savaş alanındaki tüm yenilgilerden daha derine saplanır. Ama Iris yılmıyor. Bir gece bana cesurca, "Yalanlar ve aldatmacalar gerçeğin ve cesaretin önünde duramaz," dedi. "Bu yozlaşmayı gün ışığına çıkaracak ve köklerinden söküp atacağız."

Onun kararlı iyimserliği beni yüreklendiriyor. Ama özel olarak, mevcut gücümüzün ötesinde ihtimallerin arttığını kabul ediyorum. Eğer kral gerçekten bana karşı döndüyse, cesaret bile yeterli olmayabilir. Yarın bir orduyla harekete geçebilir ve yıl sonuna kadar kalemi yerle bir edebilir. Müttefikler edinmeli ve halkımı önlerindeki zorlu sınavlara hazırlamalıyım.

İlk olarak, komşu lordlarıma atlılar göndererek kuzeydeki hoşnutsuzluk kıpırtılarını ima ettim. Akıllı bir adam, zorunluluklar elini zorlamadan önce dostluklarını güçlendirir. Ayrıca sınırlarımızdaki muhafızları iki katına çıkarıyorum, acil durum karne

planlarını yeniden devreye sokuyorum ve genç nesil için asker eğitimini hızlandırıyorum. Düşmanımızla hazır olmadan yüzleşmeyeceğiz.

Son olarak Iris'e kabzası evimizin renkleriyle süslenmiş, küçük ama son derece keskin bir hançer hediye ediyorum. İlk başta geri çekildi

Engerek gibi dokunuyor.

"Kocacığım, yapamam... Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Öğrenmelisin. En iyi eğitimcimiz sana ders verecek." Parmaklarını deri kaplı kabzanın etrafına kapatıyorum. Bana göz kırptıyor, silahı isteksizce kabul ediyor.

"Tehlikeli günler yaklaşıyor, Iris. Her zaman senin yanında olamam. Ama gerektiğinde kendini koruyabileceğini bildiğim için kendimi daha iyi hissedeceğim."

Zorlukla yutkunarak başını sallar. Olaylar korkunç gidişatını sürdürürse, Iris'in cesareti ve kararlılığı daha da çetin sınavlarla karşı karşıya kalacaktır. Ama onun ruhu ipeğin altındaki çelik gibi. Önümüzdeki aylar nasıl gelişirse gelişsin, birbirimize kenetleneceğiz ve klanımızı fırtınanın içinden geçireceğiz. Bundan artık eminim.

Iris hemen ertesi gün kılıç derslerine başlar.

BÖLÜM 10

Iris

Şafaktan çok önce uyandım, midem endişeyle çalkalanıyordu. Bugün silah eğitimine başlıyorum, bu salonların leydisi olarak yeni rolümde gerekli olacağını hiç düşünmediğim bir beceri. Ama Vamen ısrar etmekte haklıydı. Karanlık haberler leş kuşları gibi etrafımızda dolaşıyor ve değer verdiğimiz her şeyi tehdit ediyor. Sadece ipek değil, çelik de olmalıyım.

Bol bir pantolon ve tunik giyerek, Vamen'in dinlenmesini bozmak istemediğim için sessizce odamızdan çıkıyorum. Son gecelerde yine geç saatlere kadar haritalar ve mektuplar üzerinde düşündü, liderliğin ağırlığı açıkça onu yıpratıyordu. Ancak yükün tamamını paylaşmayı reddediyor, beni şu anda harekete geçen en kötü olasılıklardan korumaya çalışıyor. Kalbim acıyor, keşke bu krizde onun yanında korunmaya muhtaç çaresiz bir genç kız olarak değil de gerçekten bir eşit olarak durabilseydim. Belki de bu eğitim dersleri bu hayale doğru atılmış bir ilk adım olur.

Kışla avlusu, emredildiği gibi NAS kapısında beni bekleyen Althir dışında boş duruyor. Başımı saygıyla kır saçlı silah ustasına doğru eğiyorum. Yaklaştığımda sert ifadesi bir parça yumuşuyor.

"Leydim. Eğitiminize başlamaya hazır mısınız?" Başımı salladığımda dönüyor ve yüksek ahşap duvarlarla çevrili dar eğitim alanına açılan küçük kapının kilidini açıyor. İyi yıpranmış silah rafları ve ahşap direk mankenleri sert alanı dolduruyor. Althir'in peşinden gidiyorum, sinirlerim boğazımda düğümleniyor. Bu saygıdeğer savaşçı şimdi eğitimimi ve hayatımı yaralı ellerinde tutuyor.

Halkanın ortasında duran Althir, elinde kılıç ve kalkanla döner. "Önce yeteneklerinizi değerlendirmeliyiz. Alıştırma kılıçlarınızı alın ve bana doğru gelin."

Ona saldırma önerisine karşı çıkıyorum ama Althir başıyla beni cesaretlendiriyor. Endişemi yutarak körelmiş bir kısa kılıç ve hançer seçiyorum, deri kaplı kabzalarını terli avuçlarımla kavıyorum. Mutfak ya da bahçe aletlerinden farklı olarak sağlam ve tehlikeli hissediyorum.

Althir beni ileri çağırıyor. "Kendini tutma. Onları beceriye dönüştürmeden önce içgüdülerinizi görmeliyim."

Derin bir nefes alarak, cesaretimi arttırmak için bağırarak ona saldırıyorum. Son saniyede Althir vahşi hamlemden kolayca sıyrılıyor, bıçağım boş havada ısıklık çalarak ilerliyor. Tamamen dengesiz bir şekilde tökezleyerek geçiyorum. Karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmuyor, sadece ayağa kalkışımı izliyor.

"Akciğer kapasiteniz iyi ama rakibinizin hareketlerini daha iyi görmelisiniz. Tekrar."

Sert omuzlarımı yuvarlayarak birkaç adım ötede duruyorum. Althir'e bu sefer ihtiyatla bakarak soluna doğru dönüp bir açık arıyorum. Alçaktan çalım atıp sağa dönerek omzuna bir darbe indirmeyi hedefliyorum. Ama yine benden önce davranıp kılıcımı kalkanının kenarından yakalıyor ve beni geri itiyor.

"Daha iyi. Tahmin edilemez olun, düşüncelerinizi telgrafla bildirmeyin."

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. Ona körü körüne saldırmak asla başarılı olmayacak. Bu sefer dikkatlice soluna doğru ilerliyorum ve hançerimi

Dizine, temas etmeden hemen önce duruyorum. Savuşturmak için hamle yaptığında, kısa kılıcımı sağ tarafına doğru bir kavis çizerek çeviriyorum. Ama bu darbeyi de düzgünce savuştururken bile gözlerinin memnuniyetle kırıştığını görüyorum.

"İyi bir deneme. Çabuk öğreniyorsun."

Övgüsü karşısında göğsümde sıcak bir gurur kabarıyor. Yumruklarımızı tokuşturmaya devam ediyoruz, Althir herhangi bir beceri ya da içgüdü gösterdiğimde işaretler veriyor ve cesaretlendiriyor. Onun rehberliğinde yavaş yavaş korkularımı ve yabancılığımı aşarak doğru tekniğe doğru çalışmaya başlıyorum. Başlangıçtaki savrulmalarım yerini sadece savrulmaya değil, gerçek ayak hareketlerine ve korunaklı vuruşlara bırakıyor. Tunığım terden sıırıslıklam olana ve kollarım efordan yanana kadar dövüşüyoruz. Ama ruhum haftalardır hiç olmadığı kadar hafifliyor.

Sonunda Althir kalkanını bir kenara bırakarak durur. "Bugün iyi iş çıkardınız leydim. Pratik yaptıkça oldukça yetkinleşeceksin." Ben onun onayıyla ışıldarken omzumu sıkıca sıkıyor. Bu sert asker, her zaman bildiği dünya artık belirsiz gelgitlerle değişse de, elinden gelen rehberliği sunuyor. Belki de kısmen bu yüzden, çıplak çeliği kullanmayı öğrenmek şöyle dursun, onu hiç kavramaması gereken bir kadına karşı bu kadar sabırlı davranıyor. Bu kaotik zamanlarda kurallar ve gelenekler artık geçerli değil.

O günden sonra her sabah güneş tepeleri aşmadan önce kalkıp kışla avlusuna gidiyorum. Althir'in titiz ama yardımsever eğitimi altında, eşleştirilmiş kısa kılıçlarımla yavaş yavaş yetkinlik kazanıyorum. Hareketler ve biçimler garip bir kararsızlıktan kendi uzuvlarımla içgüdüsel uzantılarına dönüşüyor. Bileklerim güçleniyor, tepkilerim hızlanıyor. Henüz bir kalkan bakıcısı değilim, ama haftalar süren günlük pratik, günlük ev işlerinde yanımda taşıdığım sessiz bir güven duygusu aşıyor.

Vamen bir akşam yemekte değişikliklerden bahseder. "Artık daha farklı hareket ediyorsun, Iris. Daha az fare koşturması ve daha çok şık bir yaban kedisi takip ediyor." Gülümsemesinde onaylayıcı bir eğlence vardır. "Buna şaşırmamalıyım. Sizde bir savaşçının kalbi var leydim."

Övgüsü karşısında gururla kızarak başımı eğiyorum. "Daha gidecek çok yolum var. Ama senin çeliğin içimde bir şeyleri uyandırdı, kocacığım. Karanlık üzerime çöktüğünde kendimi çok çaresiz ve zayıf hissediyordum. Artık hissetmiyorum." Bir dilim kızarmış et bıçaklarken, "Elbette, iki yemek bıçağının bir kurt sürüsüne karşı ne kadar işe yarayacağından emin değilim" diye ekliyorum.

Vamen'in ifadesi ciddileşir. "Savaş senin için hiçbir zaman benim dileğim olmadı, Iris. Ama dünya değişiyor ve eski kurallar kayboluyor. Biz de onunla birlikte değişmeliyiz." Pençeli elini benimkinin üzerine koyuyor. "Tek dileğim ne olursa olsun seni güvende tutmak."

"Biliyorum." Ben de onun elini sıkıyorum. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Başparmağı bileğimde yavaş daireler çiziyor. "Sen yanımdayken, tanrılara meydan okuyabileceğimi hissediyorum."

Ağır sözler ama arkasındaki duygu içimi ısıtıyor. Önümüzdeki günler ne getirirse getirsin, cesur yüreklerimizle ve birbirimize duyduğumuz güvenle onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Yarının kötülükleri bu gece aramızdaki ışığı azaltamaz. Kocamın yanında durmaktan ve dünyamız için savaşmaktan başka bir amacım yok. Onsuz bir dünya düşünemiyorum. Onun halkı artık benim halkım. Çelimsiz, zayıf bir insan gibi görünebilirim ama kararlılığım çok gerçek.

Sonraki haftalarda devriyeler, dağ geçitlerinde gizlenen bilinmeyen elflerin sayısının arttığını bildirir. Sınırlarımızı araştırmaya çalıştıklarında çatışmalar alevlenir. Vamen yürüyüşçüleri iki katına çıkarır ve her akına karşı koymak için kendi savaş gruplarını gönderir. Ama sıklık sadece artıyor. İkimiz de biliyoruz ki bunlar sadece bağımsız akıncılar değil. Onları yönlendiren eller, artık kolayca durdurulamayacak olayları harekete geçirdi.

Bir gece geç saatlerde odalarımıza giderken koridordan geçerken Vamen ve Althir arasındaki fısıltılı tartışmalara kulak misafiri oluyorum. Althir önleyici eylem çağrısında bulunuyor ama Vamen itidalli davranmaya devam etmekte ısrar ediyor.

"Onları oyalamalı, beklemeli ve daha büyük bir stratejinin nasıl ortaya çıkacağını görmeliyiz." Vamen'in ses tonunda muhalefet yok. Ben daha fazlasını öğrenmeden sesleri duyulmaz oluyor.

Vamen'in beni siyasetten uzak tutmak istemesine rağmen, birçok şeyin hassas dengeler üzerine kurulu olduğunu biliyorum. Eğer ilk biz saldırırsak, kral güç kullanarak istila etmek için gerekçe öne sürebilir. Vamen ne zayıf ne de kışkırtıcı görünmeye çalışarak ince bir ipte yürüyor. Ama düşmanlarımızı toplayanlar bu kadar kısıtlı değil.

Kendi eğitimim yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyor. Bitmek bilmeyen talimler ve müsabakalar uzuvlarımdaki kas hafızasını şekillendirmeye başlıyor, temel formları içgüdü haline getiriyor. Hâlâ sırt üstü yatarak dik durmaktan daha fazla zaman geçiriyorum ama Althir sırtıyor ve her seferinde beni ayağa kaldırıyor.

"Bu çıplak toprak parçası sizin tadınızı seviyor leydim. Belki de pantolonunuza biraz dolgu dikmeliyiz."

Dilimi çıkarıyorum, alayının onay anlamına geldiğini biliyorum. Becerilerim hiçbir zaman hayat boyu savaşanlara rakip olamayabilir ama belki en azından tam bir yük olmaktan kaçınabilirim. Vamen iğne işi ve ev hesaplarından daha fazlasını öğrenmem konusunda ısrar etmekte haklıydı. Ellerim kanayana ve kıyafetlerim paçavra döneneye kadar çalışmaya devam edeceğime sessizce yemin ediyorum. Sınırlarımızda ne tür çatışmalar olursa olsun, başkalarının cesaretinin arkasına sığınmış çaresiz bir genç kız olmayı reddediyorum.

Kış derinleştikçe ve devriyeler her zamankinden daha cesur saldırılar rapor ettikçe hem Vamen hem de ben kırılğan camların üzerinde yürüyoruz. Evlilik yatağımızı hâlâ paylaşıyoruz ama çoğu gece geç geliyor ve erken çıkıyor, uçucu gerilimleri kontrol altına almak için durmaksızın çabalamaktan yüzü bitkin düşüyor. Elimden gelen cesaretlendirmeyi yapıyorum ama kendi çaresizliğim içimi kemiriyor. Kadınca empati bu kansız savaşı kazanmayacak. Olduğumdan daha fazlası olmalıyım.

Bir gece Vamen gittikten sonra sessizce yatağımdan kalkıyorum. Sadece vardiyamla titreyerek, buz gibi yıldızların altında kışla avlusuna iniyorum. Eğitim ringi boş duruyor, köşelerine gölgeler yapışmış. Kollarımı soğuğa karşı sararak, talim kılıçlarının bulunduğu raflara doğru ilerliyorum. Eğer uyku benden kaçarsa, saatlerimi değerlendireceğim. Kabarmış ellerim tanıdık deri kabzaların etrafına dolanıyor. Çıplak ayaklarım kum ve saman üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak önce ilk, sonra ikinci formlara giriyorum. Geri çekilme ya da tereddüt yok, sadece Althir'in öğretilerinin temiz hassasiyeti hafızama kazınıyor.

Şafaktan hemen önce odama döndüğümde, önümdeki gün ne gerektirirse gerektirsin, kendimi daha hazır hissediyorum. Ben ağır kürklerin altında sürünürken Vamen kıpırdanıyor. Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, uykulu gözlerle göz kırpmıyor.

"Nereye gittiniz leydim?"

Karışmış saçlarını geriye tarayıp alnından öpüyorum. "Sadece nefes alıyorum. Her şey yolunda."

Mırıldandığım sözleri kabul ediyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Yanağımı omzuna yaslayıp tanıdık kokusunu derin derin içime çekiyorum. Birlikte başımıza gelecekler için yeterli güce sahibiz. Buna güvenmeli ve inanmalıyım.

BÖLÜM 11

V
amin

Bölgem savaşın bıçak sırtında duruyor. Sınır bölgelerinde her gün çatışmalar yaşanıyor, devriyelerim hiçbir renk ya da işaret taşımayan meçhul akıncılarla çarpışıyor. Ama onları kimin yönlendirdiğini hepimiz biliyoruz. Güney komşum ve sözde kral sonunda gerçek hırslarını gösterdi. Bu hesaplı provokasyonlar tepkilerimi sınıyor, açık savaşı başlatmak için parlama noktası arıyor. İçgüdülerimi paramparça etse de yine de kılıçlarımızı tutuyor, ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Her yeni saldırı egemenlik çizgisini biraz daha aşsa da, meşruiyet iddiası kralın eylemlerini gizliyor. Onun niyetini kanıtlayamam. Yine de her geçen hafta sabrımı ve bölgemin güvenini daha da zayıflatıyor. Eylem, adalet ve bir liderin kararlılığı için can atıyorlar. Her gece ellerin arkasından fısıltılarla yayılan suçlamalar ve şüpheler içimi acıtıyor.

Sadece Iris sabit kalıyor, bu selde benim çapam. Ama o bile görünmeyen güçler daha da sıkı çember oluşturup zayıflık ararken boş durmaktan rahatsız oluyor. Bunu, her günün karanlık haberleri yemek masamızda ağırlaştığında omuzlarının dikleşmesinde ve duvarların ve sınırların ötesine bakan perili gözlerinde görüyorum. Yine de inancı sarsılmıyor.

"Doğru yolda yürüyorsun kocacığım," diye fısıldıyor her gece göğsüme. İnce kolları şiddetle etrafımda dolanıyor, yatağımız dönen kaosun ortasında yüzen bir gemi gibi. Ben de ona sarılıyorum, nefes alışının sesine ve o anki sığınak yanılsamasına. Savaş geliyor, gelgit gibi amansız. Ve korkarım ki bunun ilk zayıyatı her iki tarafın da barış ya da merhamet iddiası olacak. Ya da daha kötüsü, onu kaybetmek. O artık benim kalbim ve ben bunu anlayamıyorum. En çok sevdiğimi korumak için tüm düşman ordusunu öldüreceğim.

Fırtına, aldatıcı bir şekilde sakın bir sabahta kopuyor. Sınır gözetleme kulesinde tek başıma durmuş, sisle kaplı dağ eteklerine bakıyorum. Gözcü raporları gece boyunca daha güneyde bir hareketliliğe işaret ediyordu. Belki bir başka anlamsız sorti ya da nefesimi tutarak beklediğim tepki.

Yalnız bir atlı uzak bir tepeye tırmanıyor ve doğruca kapılarımıza yöneliyor. Ne renkleri ne de zırhı onu işaret ediyor. Bir elçi o zaman. Selamlama mesafesine yaklaştığında, muhafızlara yaklaşmasına izin vermeleri için sesleniyorum. Kulenin altına doğru dizginleri çekti, çekilmiş kapüşonunun altında gizemli bir yüzü vardı. Sözsüzce bir parşömen uzatıyor, bakışları ileriye sabitlenmiş. Sonra bineğini sürüyor ve hiç duraksamadan geldiği yöne doğru dörtlü geri dönüyor.

Kan kırmızısı mührü açarken içimde korku birikiyor. İçindekiler tek bir cümleyi karalıyor:

Gerçek kralınızın önünde diz çökmeye çağrılıyorsunuz.

Kâğıt, sıkılı yumruğumda buruşuyor. Sonunda başlıyor. Sahte nezaket bir kenara bırakıldı, kralın hırsının çıplak gerçeği ortaya çıktı. Dizlerimi ve boynumu çizmesinin altında büktüğümü, bu topraklarda uzun süredir sahip olduğum egemenliğimi kaybettiğimi görecekti. Belki de kurnazlık yerini dürüstlüğe bıraktığı için biraz rahatlamalıyım, ne kadar acımasız olursa olsun. Artık gerçeğin etrafında dans etmekten vazgeçebilir ve savaşçı akrabaların yapması gerektiği gibi açıkça kılıç çekebiliriz.

Yine de, aynı saatte koridorlarda ilerleyip kaptanlarıma seslendiğimde, acımasız kabulleniş öfkemi dindirmeye yetmiyor. Iris'i bana doğru koşarken buluyorum, yüzü endişeden kan çanağına dönmüş. Toplantı salonuna doğru ilerlemeden önce

güven vermek için yanağına kısa bir öpücük konduruyorum.

Güçlerimin toplandığı yerde, alınlarında öfke bulutları. Kürsüye çıkıyorum, titremelerini yatıştırmak için yumruklarımı sıkıyorum. Uzun saniyeler boyunca her bir yüzbaşının gözlerine bakıyor, kendi korkumun ve kararlılığımın geri yansıdığını görüyorum. Sonunda, kaderin beni amansız bir kesinlikle peşinden sürüklediği sözleri söylemek için nefes alıyorum.

"Dağların adamları! Uzun zamandır uyanık durduk, halkımızın geleceğini kan ve fedakârlıkla güvence altına aldık. Ama açgözlülük, onurun inşa ettiklerine göz dikti. Güneydeki yılan diz çökmemizi, uğruna kan döktüğümüz her şeyden vazgeçmemizi istiyor. Ama biz asla boyun eğmeyeceğiz!"

Yumruklar sözsüz bir öfkeyle havayı dövüyor. Sessizlik için elimi kaldırıyorum, ancak öfkeleri ve adalete olan susuzlukları kalbimde bir demir ocağı gibi yanıyor.

"Şimdi siz kardeşlerimi topraklarımızı, klanımızı ve çocuklarımızın geleceğini savunmaya çağırıyorum! Savaşa gideceğiz, böylece barışa sahip olabiliriz."

Bir kükreme girişleri sallıyor. Kaptanlarım topuklarının üzerinde dönüp emir yağdırmaya başladılar bile. Savaş mekanizması harekete geçti, şimdi acımasız. Uzun zamandır kaynamakta olan şey yakında ateş ve kan dökecek. Kroniklerdeki yiğitçe şarkılar ve muzaffer eylemler, sayılamayacak kadar çok canın yok edilmesiyle ilgili çirkinliği gizliyor. Ama pişmanlığın artık bir hükümdarın kalbinde yeri yok. Ben seçimimi yaptım ve kasırgayı serbest bıraktım. Şimdi ne olursa olsun yolumuza devam etmeliyiz.

Hazırlıklar ve toplanma, kar geçitleri kapatmadan önceki kısa acı haftaları tüketir. Devriyeler sınır bölgelerinden aşama aşama geri çekiliyor, düşmanı takip etmesi için yemliyorlar. İkmal trenleri ve ulaklar gece gündüz buzlu yollarda çarpışarak, artık kılıçlarını açıkça aradığım müttefiklerime gidiyor. Garnizonların gürültüsü ve kaosu diğer her şeyi yutuyor, maliyet veya sonuç düşüncelerini boğuyor. Biz bir amacı olan askerleriz. Diğer her şey beklemeli.

Bu kargaşanın ortasında Iris beni sakinleştirmeye devam ediyor. Her savaş konseyine katılıyor, her gece geç saatlerde benim öfkeli belirsizliklerimi eşit derecede empati ve inançla dinliyor. Öfke mantığımı alt etmekle tehdit ettiğinde berrak bakışları beni uçurumun kenarından geri çekiyor. Ve yumuşak dudakları, kalbimde daha sert içgüdüler kök salsa bile bana masumiyet ve güven dolu anlar yaşıyor. Akacak kanın ikimizi de yaralayacağını biliyorum. Ama onun ışığı doğru, rotası değişmez. Ellerim ne kadar kara lekeler taşırsa taşınsın, onun sevgisi bana ötesinde hala umut olduğunu hatırlatacak.

Yürüyüşe çıkmadan bir gün önce, harita odasında tek başıma kara kara düşünürken Iris yanıma geldi. Sözsüz bir şekilde ellerimi tutuyor ve beni geçen yıl paylaştığımız yatağa götürüyor. Aşkımız şefkatli, acı verici bir şekilde bunun son lekesiz birlikteliğimiz olabileceğinin farkında. Dudaklarımızdan ne yeminler ne de ateşli sözler geçiyor. Sadece kendimizi birbirimize veriyoruz, bedenlerimiz ve kalplerimiz önümüzdeki sert rüzgârlara karşı sarmaş dolaş.

Bu gece hala sadece bize aitiz; yarın belirsiz kaderlere doğru yürüyoruz. Yarın, bunun dışında tüm yeminler ve görevler geçerli olacak: Onun kollarına geri dönmenin yolunu bulacağım, kan ve ateş tarlalarını geçerek. Harcanmış bir sessizlik içinde çökerken bunu ruhuma mühürlüyorum. Şafakla birlikte bizi nelerin beklediğini tanrılar bile söyleyemez. Ama her şeye rağmen, bir gün yine onun kollarına döneceğim.

Çok geçmeden uyanıyoruz, dünya çoktan kaosa doğru ilerliyor. Haberciler kapılara vuruyor, alaylar aşağı bailey'de toplanıyor, mızraklar ve zırhlar zayıf güneşte parlıyor. Hepsi çok tanıdık, yine de bu günden önce bildiğim hiçbir şey değil. Iris bana savaş zırhımı parça parça giydiriyor, her bir kayışı ve tokayı kontrol ediyor. Miğferimi kaldırdığında, sesi sabit kalsa da gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Bana geri dön, kocacığım." İlki kadar nazik son bir öpücük. Sonra miğferi alnıma yerleştiriyor ve ben çelik ve taş oluyorum. İçimde insanlığa ya da merhamete dair ne kaldıysa kılıç ve kalkana teslim olmalı. Ölüm tarlalarında, tüm onur ve zarafet, kudret ve öfkenin önünde eğilir.

Siperlerden vadinin aşağısına doğru kıvrılan yıllankavi safları, sisli bir unutuşa doğru kaçışan mızrak uçları denizini inceliyorum. Sayıca çok azız ama arazi ve savunma hatları bizden yana. Sadece kışın dişleri onları geri çekilmeye zorlayana

kadar dayanmamız gerekiyor. Kaptanlarım yumruklarını kalplerine vuruyor ve son hazırlıklarına dönüyorlar. Yüzsüz miğferimin altında dişlerim çıplak, merdivenlerden iniyorum

Bekleyen destrierime doğru. Savaş canavarı içimde kıpırdanıyor, uzun uykusundan sonra kana aç. Dizginlerini gevşetiyorum ve katliama doğru yola çıkıyoruz.

BÖLÜM 12

Iris

Vamen'in sancağı savaşın uzak kaosunda kaybolana kadar kuleden izliyorum. Çarpışan kalkanların ve öfkelerini haykıran adamların kemik titreten gürültüsü kalenin kütesinin ardına çekiliyor. Ama tepelerin üzerinden yükselen keskin duman göğsümdeki korkuyu sımsıkı tutuyor.

Alacakaranlığın tesviye edici ışığında, ev muhafızları ve vatandaş milislerin safları, acımasız bir sessizlikle yüksek duvarlar boyunca mevzileniyor. Öncülerin ilk çatışmasında yaralananların bir kısmı hâlâ kanlı sedyelerle kapılardan taşınıyor. Çalkalanan midemi çelikleştiriyorum ve şifacı çadırlarında elimden gelen yardımı sunmaya gidiyorum.

Gerilmiş brandanın altındaki hava, acı iniltileri ve ölmekte olan adamların boşalan bağırsaklarının kokusuyla ağırlaşıyor. Yaraları sararken, kabuk bağlamış yanıklara lapa koyarken, içebilecek kadar akli başında olanlara bir yudum su verirken ellerim titriyor. Tedavi ettiğim her adam için iki kişi daha taşınıyor ya da yakınlarda son nefeslerini veriyor. Ölümün gölgesi, sıra sıra dizilmiş paletler arasında giderek yaklaşıyor.

Aynı ellerde iğne işi için sayısız saat çalıştım. Şimdi yırtık etleri diyor ve yaşayanların kanını emiyorlar. Bir zamanlar tenimi işgal eden nazik kızın yasını tutuyorum. O böyle manzaralara ya da çeliklere dayanamazdı. Ama o artık yok, zorunluluğun ateşinde yanıp kül oldu.

Şafağın gri ışığı çadırın kapaklarından sızıyor, ardından gecenin ardından ateş ve kangren kokuları yükseliyor. Yaralıları tekrar kontrol etmek için ayağa kalkmadan önce bir köşede uyuklayarak bir saat geçiriyorum. Daha fazlası ölmüş, cesetleri hastalık yayılmadan yakılmak üzere götürülmüş. Hayatta kalanlar acı dolu bilinçlerine inatla tutunmuş, savaşın gidişatına dair bir haber bekliyorlar. Ama henüz hiçbir haberci dönmedi.

Gün ortasına doğru çınlayan metal sesleri uzaktaki tepelerin üzerinden bir kez daha süzülüyor. Nefesimin altında bir dua mırıldanıyorum. Duvarlarımıza ve kalkanlarımıza çarpıp parçalanan düşman ordusu olsun. Vamen ve Althir'in kurnazlığı galip gelmeli. Aksini düşünmeyi reddediyorum.

Günü, kanamayı durdurmak ve en kötü acıları elimizden geldiğince hafifletmek için telaşlı bir şifacıya yardım ederek geçiriyorum. Çadırlar ateşli ve ölmek üzere olanlarla dolup taşıyor. Karanlık çöktüğünde, geceyi çıkarma ihtimali en düşük olanları ayırmaya başlıyoruz, azalan malzemelerimizi ve enerjimizi titrek bir umudu olanlara odaklıyoruz. Bu acımasız bir matematik, hayatları bozuk para gibi tartıyoruz. Ancak parçalanmış bedenlerin saldırısı azalmıyor.

O uzun gecenin geç saatlerinde, genç sayfa Gantre şişinerek yanıma geldi. "Leydim! Size acilen ihtiyaç var." Çaresizlik iliklerimi kemirirken, onu yüksek kapıya doğru takip ediyorum. Bu duvarın ötesinde beni ölümden başka bir şey beklemiyor. Kim olabilirim ki...

Sonra Althir'in iri cüssesinin, diğer hırpalanmış askerlerle dolu bir arabadan ağır ağır indirildiğini görüyorum. Sol bacağı baldırında bitiyor, kütük kabuk bağlamış kanla kararmış. Ama çakmaktaşı grisi gözleri avlunun öbür ucunda beni buluyor, hararetle bir amaçla parlıyor. İleri atılırken korku kalbimi kavıyor.

"Leydim Iris! Onları tuttuk, kanatlarını kırdık ve kalplerini dağıttık. Ama diğer haberler..." Bileğimi hararetle kavradı

onun yanına ulaştığımda. "Ona gitmelisin. Kralın kendi eli onu vurdu."

Dehşet gözüme siyah bir perde indiriyor. Vamen olmaz. Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrılar, onu şimdi almayın, barışa bu kadar yaklaşmışken olmaz. Kaskatı kesilmiş dudaklarımdan donuk kelimeler dökülüyor. "Nereye?" Kalbim durmadan çarpıyor, kulaklarımı sağır edici bir tıslama dolduruyor.

Althir kefenlenmiş cesetlerle dolu başka bir arabayı işaret ediyor. "Kralın köşkü, hattın arkasında. Boil yolu biliyor. Rüzgâr gibi hızlı sürün leydim. Işığı bu dünyayı sonsuza dek terk etmeden önce."

Althir'in omzunu sıkıyorum, kalbimi dolduran binlerce duyguyu dile getiremiyorum, sonra ahırlara doğru koşuyorum. Nazik Amber'e bir eyer atarak, arkama bile bakmadan gecenin içine doğru dörtlüye koşuyorum. Bilge kısarak çok az rehberliğe ihtiyaç duyuyor, Boil'in bineğini hatasız bir şekilde ilerideki kan ve ölüm kokularına doğru takip ediyor.

Dağınık cesetlerin ve terk edilmiş kuşatma kulelerinin yanından geçiyoruz, günün katliamının kalıntıları olan karlara karşı duruyorlar. En uzaktaki nöbetçi ateşlerinin ötesine, ürkütücü karanlığa geçerken bile yavaşlamıyorum. Sonunda Gantre, içten içe yanan meşalelerin aydınlattığı geniş bir köşkün yanında dizginleri çekiyor. Daha yakına gitmeye cesaret edemiyor, bu çadırlarda muhtemelen hâlâ düşman yaralıları barınıyor. Fısıltıyla bir teşekkür sözcüğü söyleyerek Amber'dan kayıyor ve tek başıma ilerliyorum.

Geniş çadırın sarkan kıvrımlarının içinde gölgeler uğursuzca titreşiyor. Arka kapağın altından geçiyorum, bıçağım elimde hazır. İçeride hareket ya da ses yok. Temkinli bir şekilde, haritalar ve kadehlerle dolu bir masanın yanından geçerek daha da derine iniyorum. Misk gibi hayvan kokusu daha da yoğunlaşıyor... ta ki ayağım tüylü bir engele takılana kadar. Bir çılgılığı bastırdım. Devasa bir kurt köpeği yan yatmış, kıpkırmızı bir sırtıyla boğazı kesilerek açılmıştı. Kraliyet soyunun garantörü ama bir suikastçinin bıçağına karşı işe yaramaz.

Hacminin ötesinde, perdeli bir bölme ana odayı gizliyor. Ağır perdelerin arasından kayarak geçiyorum, beni bekleyen şey için kalbimi çelikleştiriyorum. Mangallar, çarpık bir kâbustan fırlamış bir sahnenin üzerine korkunç bir ışık saçıyor. Yırtık duvar halıları ve mobilyalar parçalanmış ve kanlı halıların üzerine serilmiş. Ve enkazın ortasında, boynuzlu bir yaban öküzünün devasa cesedinin altında sıkışmış bir ceset.

Boğuk bir çılglıkla Vamen'in yanına koşuyorum. Ölümcül solgunluktaki saçları arkadan kanla kaplanmış, göğsünde ve omuzlarında oluşan şiddetli yaralar altında birikmiş. Ama mucizevi bir şekilde, nefesi hâlâ mavi dudaklarından sığ bir şekilde geçiyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri acıyla açılmıştı.

"Iris..." Düzensiz fısıltısı havayı zar zor karıştırıyor. "Sen geldin..."

"Sus. Konuşmaya çalışma." En kötü yaralara bastırmak için bez şeritleri yırtıyorum, çılgılık atma ve ağlama dürtüsüyle savaşıyorum. Ama bileğimi umutsuz bir güçle kavırıyor ve dikkatimi çekmeye zorluyor.

"Gitmelisin... şimdi. Güvenli değil. Onun yarattığı... hala pusuda..."

Etrafa çılgınca bakıyorum ama yalnızız. "Burada kimse yok, sadece hayaletler var.

Şimdi sakın ol!" Başını zayıfça sallıyor. "Gölgeler... bakın..."

Gözleri ani bir telaşla omzumun üzerinden sabitleniyor. Korku dolu bakışlarını takip ederek arkamdaki karanlık köşeye doğru dönüyorum. Derin kasvetten sıyrılan bir şekil, kararlı adımlarla ilerliyor. Siyahlara bürünmüş ince bir elf, elindeki hançerden kıpkırmızı damlıyor. Kralın suikastçısı katliamı bitirmeye geldi.

"Koş, Iris..." Vamen'in zayıflayan sesi beni harekete geçiriyor. Kendi bıçağımı sallayarak, kendimi takip eden figür ile Vamen'in çaresiz formu arasına yerleştiriyorum.

"Daha fazla yaklaşmayın, cehennem döller!" Bağırışım dar alanda titreyerek yankılanıyor. Ama suikastçi sadece gülümsüyor, sıcaklıktan ve vicdandan tamamen yoksun bir ifade. İçgüdüsel tiksintimden zevk alarak iki kanlı elini de

kaldırıyor.

"Begorah, çok ateşli bir kız, değil mi?" Hafif aksanı nezaketle alay ediyor. "Ama prensinin işi bitti, genç kız. Kenara çekil."

Hiç tereddüt etmiyorum. "Ona bir parmağını sürersen boğazını keserim." Titreyen sesimin, içimi kaplayan dehşete ihanet etmemesi için dua ediyorum.

Damarlar. Ama kocamı bu canavarın bıçağına teslim etmeden önce öleceğim. Öyle olsun.

Elf sırtarak göz kırptı. "Cesur, cesur. Ama sen sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun." Yavaşça, kedi gibi dönmeye başlıyor, beni dönmeye ve Vamen'i korumaya zorluyor. "Bırak ışığı huzurlu olsun ve bu hüzünlü gecede daha fazla acı çekmesine gerek kalmasın."

Sözleri neredeyse kararlılığımı kırıyordu. Belki de merhamet, Vamen'e amatör bakımında günlerce acı çekmek yerine hızlı bir son verebilirdi. Ama onun kaderini bu kötü yaratığa teslim etme düşüncesi bana kül gibi geliyor. Gözyaşlarıma karşı şiddetle göz kırpiyorum. Arkamda Vamen'in nefesinin yavaş yavaş kesildiğini duyuyorum. Zamanım tükeniyor.

Elf saldırdığında, onu kendi çaresizlik hırıltılarımla karşılıyorum. Bıçağı kolumu sıyrıyor ama ben onun ulaşamayacağı bir yere kayıyorum. Arayı kapatarak, onu Vamen'in yüzükoyun yatan formundan uzaklaştırmak için çılgınca kesip biçiyorum. Bir yatak direğine çarpıp yere düşüyoruz, hançerim savrulup gidiyor. Elf hırlayarak beni daha büyük ağırlığının altında sıkıştırıyor, kendi bıçağı boğazıma saplanıyor. Öfke ve küçümseme bir zamanlar güzel olan yüzünü dikenli bir maskeye dönüştürüyor.

"Onun işini nazikçe bitirirdim, güvercin. Ama şimdi onun acısını paylaşabilirsin."

Vamen'in kılıcı sıcak kan püskürterek göğsünde patladığında ağırlığı aniden kaybolur.

Yuvarlanarak kurtuluyorum ve suikastçının arkasında diz çökmüş, yüzü vahşice bir amaçla kazınmış Vamen'e bakıyorum. Katil gürleyen bir feryatla yere yığılırken o da kıpkırmızı kılıcını geri çekiyor. Kocamın devasa formu çabayla titriyor ama gözleri benimkileri buluyor, çaresiz bir sevgi ve minnettarlıkla dolu.

"Iris... git..." Öne doğru yığıldı, yıpranan iplerle bilincine tutunmaya çalışıyordu. Hıçkırarak başını kucağıma alıyorum, ikimizi de ıslatan yapışkan kana aldırmadan. Dudakları çözemediğim sessiz sözcükleri şekillendiriyor. Haklı olduğunu biliyorum, katilin müttefikleri bizi bulmadan önce bu mezbahadan kaçmalıyız. Ama şimdi kendimi Vamen'in yanından ayrılmaya ikna edemiyorum. Onun ölü ağırlığını tek başıma kaldırıbilsem bile.

Dışarıda gölgeler titreşiyor, sesler ve ayak sesleri amansızca yaklaşıyor. Solmakta olan kocama sarılıyorum, iç içe geçmiş kaderimizle tanışmaya hazırlanıyorum. Ama sonra kehribar rengi meşale ışığı üzerimize dökülüyor ve güçlü kollar Vamen'i kucağımdan kaldırıyor. Donmuş gözyaşlarımdan arasından, başlarında Althir'in topalladığı, acımasız dağ elflerinden oluşan bir halkaya bakıyorum.

"Kalk kızım, yavaşça şimdi. Gantre bize tam zamanında ulaştı."

Sadece kırık bir şekilde başımı sallayabiliyorum, rahatlayamayacak kadar uyuşmuş bir haldeyim. Savaşçılar Vamen'i dışarı çıkarırken, Althir soğuğa karşı beni yün pelerinine sarıyor. Ama onun nezaketi bile göğsümdeki buzları eritemiyor. Gözlerimi derme çatma bir sedyenin üzerindeki gevşek formdan kaçırarak, sessizlik içinde ciddi alayımızı takip ediyorum. Althir'in adamları tarafından ateşe verilen kralın köşkü arkamızda alev alev yanıyor. Gölgelerin arasında eriyip gidiyoruz, fısıldanan bir söylenti lanet olası gerçeklerden kaçıyor.

Yine de savaş alanından kurtulmuş olsak bile, umut o çadırın yıkıntıları arasında zincirlenmiş olarak kalıyor. Artık sadece kör bir içgüdüyle Vamen'deki yaşam kırıntılarına tutunuyorum. Yaban öküzünün ezici cüssesi onun ışığını anında söndürmeliydi. Bu bir mucize gibi gelmedi, ama şimdi ağır yaralarına karşı sadece bir titreşim ne işe yarar? Belirsiz şifacı sanatlarımın hepsi, artık beni bulamayan çökmüş gözlere karşı işe yaramaz görünüyor.

Duvarlarımızın arkasında, şifacılar acımasız bir tahminle başlarını sallıyorlar. Normalde çoktan öteki aleme geçmiş olması gerekirdi. Belki de sadece benim dokunuşumun çapası ruhunu hala yakın tutuyor, çünkü ne zaman geri çekilsem daha da uzaklaşıyor. Şifalı otlar ve lapalar içindeki sızan gölgeleri durdurmaya yetmiyor.

Bu yüzden Vamen'in başucunda sürekli nöbet tutuyor, yarım yamalak hatırladığım duaları okuyor, terden kelleşmiş başını ve

arkasındaki nemli gümüş saçlarını düzeltiyorum. Azalan kalp atışları ve sığ nefesi benim saplantılı dünyam haline geliyor. Geri kalan her şey önemsizleşiyor. Savaş, krallığın kaderi, halkımızın umutları ve korkuları. Lordları şimdi ölümün kapısında sallanıyorsa ne önemi var? Bırakın tanrılarla ve şeytanlarla pazarlık edeyim, yeter ki onu bana sağ salim geri versinler. Birlikte biraz daha zaman geçirelim, yeni doğan sevincimizin güçlendiğini görelim.

Benim yorgun zihnim de gece yarısı ile şafak arasındaki küçük saatlerde böyle ateşli rüyalar görüyor. Mutluluk dolu bir unutuşu arzuluyorum ama gözlerim her kapandığında kanlı görüntüler beni bekliyor. Kocamın solgun, hareketsiz yüzü, zayıf nabzının hala parmak uçlarıma vurduğunu hissedecek kadar uyanana kadar rahatlamıyor. Sonra bir kalp atışı ile diğeri arasındaki yarım dünyaya geri kayıyoruz, ne ölü ne de tam anlamıyla canlı.

Görünüşe göre ömür boyu bu işkence dolu arafta çürüyüp gidiyoruz. Ama nihayet bir gün geliyor, Vamen'in gözleri berrak ve berrak açılıyor, yüzümü bir can simidi gibi buluyor. Çatlamış dudakları ismimi şekillendirdiğinde, baş döndürücü bir coşkuyla dolup taşan kalbim tekliyor ve yeniden atıyor. Battaniyenin altında, nasırlı eli benimkini arıyor ve nazıkçe sıkıyor. Avucunu ıslak yanağıma götürüyorum, ham sesimin ifade etmeye başlayamayacağı tüm duyguları sadece dokunarak yansıtıyorum. Onun gözlerinden de benimkilerle eşleşen yaşlar süzülüyor.

En kötüsü geçti. Şafak, hasta odasının dar penceresinden içeri giriyor.

BÖLÜM 13

Iris

Buzlu pencere camlarından süzülen zayıf güneş ışığına uyanıyorum. Kalenin tanıdık soğuğu bu sabah daha keskin görünüyor, kışın ısırganlığı eski taşların derinliklerine işlemiş. Sıcaklığını bırakmak istemediğim kürklerimin altına daha da gömülüyorum. Ama her gün olduğu gibi görev çağırıyor, bu salonların hanımı olsam da olmasam da.

Boyun eğmiş bir iç çekişle örtüleri sıyrıyor ve ayaklarımı beni bekleyen terliklerin içine sokuyorum. Ben uyurken bir hizmetçi ocağın ateşini karıştırmak ve giysilerimi hazırlamak için içeri girmiş olmalı. Soğuk leğende yüzümü yıkayıp basit yün elbisemi giyiyorum. Vamen artık makamıma uygun olarak ince giyinmemde ısrar ediyor. Ama odalarımızda rahatlık resmiyete üstün geliyor.

Lord kocamdan bahsetmişken, yatağın onun tarafı boş, çarşafklar uzun süredir soğuk. Avucumu başının bıraktığı girintiye bastırıyorum. Benden bile erken kalktı, şüphesiz ki bölgemizi yönetmek için gereken bitmek bilmeyen devlet meseleleriyle ilgilenmek için. Kendisini neredeyse bir suikastçinin kılıcına kurban vermesinden bu yana geçen aylar içinde Vamen, efsanevi yorulmak bilmez enerjisini halkı için kalıcı bir istikrar sağlamaya harcadı.

Onun adanmışlığına hayran olsam da, içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Kendini durmaksızın zorluyor, dinlenmeye ya da aramızda filizlenen yeni neşeye çok az zaman ayırıyor. Düzeni hızla yeniden inşa etmenin, savaşçıların sadakatini geri ödemenin onun görevi olduğuna inandığını biliyorum. Ama yine de sağlığı için endişeleniyorum ve her geçen gece alnında yeni çizgiler oluştuğunu görüyorum. Savaş kazanılmış olsa da, yönetim sunağı üzerinde bir barış sunusu olarak kendini tamamen teslim edemez. Kurallar yaşamak için yer bırakmalı.

Kürklü pelerinimi omuzlarıma sarıyorum ve dolambaçlı merdivenlerden yavaşça aşağı iniyorum. Mutfaklardan henüz ekmek ve kızarmış et kokuları yükselmiyor; henüz erken. Belki de Vamen'i çalışma odasında özel bir sabah yemeğiyle şaşırtabilir, ona bitmek bilmeyen konseyler ve ricacılar arasında ihtiyaç duyduğu molayı verebilirim.

Ama sağlam meşe kapıyı usulca tıklattığımda içeriden bir cevap gelmiyor. Koridorun ilerisinde, lordun bu sabah dışarıda görülüp görülmediğini sorduğumda konsey kapılarındaki muhafızlar omuz silkiyor. Şaşkınlıkla ana koridorlarda amaçsızca dolaşıyor, günlük işlerine yeni başlayan gözleri yaşlı hizmetkârlarla selamlaşıyorum. Ama hiçbirisi Vamen'in nerede saklanmış olabileceğini bilmiyor. Bir mesele onu şafaktan çok önce yatağımızdan acilen çağırması olmalı. Ama ne?

Yarı yarıya Vamen'in döndüğünü görmeyi umarak odamıza geri dönüyorum. Ama ocağı sadece küller dolduruyor, oda bıraktığım gibi hareketsiz ve sessiz. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. Bir yıl önce böyle açıklanamayan yokluklar topraklarımızda büyük bir tehlikenin kol gezdiği anlamına geliyordu. Ama savaşın sona ermesinden bu yana geçen uzun aylar boyunca dağ geçitleri sakın kaldı. Acı bir kış sabahında hangi acil görev kocamın dikkatini bu kadar erken çekebilir?

Belli bir amaç olmadan, kendimi kuzey kulesine çıkan dolambaçlı merdivenlere doğru sürüklenirken buluyorum. Çocukken tapınağın unutulmuş köşelerini keşfederken, arkadaşım Lena ve ben bir büyücünün şatosunda hapsedilmiş prenseslermişiz gibi davranırdık. Sırayla cüretkâr kahramanı oynar, sonsuz hayali merdivenleri tırmanarak kızın monotonluktan kurtarılmayı beklediği yüksek bir korkuluğa ulaşırdık.

Lena'nın dramatik maskaralıklarını ve hayallerimizin bize kazandırdığı ekstra ev işlerini hatırlayarak dudaklarıma hüznü bir gülümseme dokunuyor. Bir süredir onu düşünmemiştim. Şüphesiz o da kendine bir eş bulmuştur ve şimdi diyarın uzak bir köşesini sıcak gülümsemesiyle aydınlatıyordur.

ruhu. Yeni görevimde onu çok özliyorum, bir zamanlar tanıdığım birkaç gerçek sırdaşımdan bu kadar izole olmuşken. Ama çark dönmesi gerektiği gibi dönüyor. Tek yapabileceğim bana bahşedilen fırsattan en iyi şekilde yararlanmak ve başkalarının da kendi mutluluklarını bulmuş olmasından cesaret almak.

Kulenin çatısına çıktığımda kış rüzgârı pelerinimi ve elbisemi delip geçiyor. Çocuksu hayallerimin yarı resmettiği gibi, mazgallı çıkıntıda nöbet tutan pelerinli bir figür göremiyorum. Başımı bilinçli bir şekilde sallayarak geri dönmek için hareket ediyorum.

-Ancak aşağıdaki avludan yükselen tanıdık bir feryatla durakladı.

Aceleyle bel hizasındaki duvara yaklaşp aşağı bakıyorum, nefesim bembeyaz kesiliyor. Orada, meydanda Vamen'in ahır şefiyle ciddi bir konuşma yaptığını görüyorum, sözleri rüzgârda kayboluyor. Kerestelerle yüklü bir arabayı ve bagaj kapağından sarkan, uzunlamasına bağlanmış kocaman bir çam gövdesini eliyle işaret ediyor. Bu soğuk şafakta böylesine gizlilik gerektiren bu gizemli ve acil yük karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Ama ben Vamen'i selamlayamadan, o salonun yan girişine doğru ilerliyor ve barikonun altında gözden kayboluyor.

Kule merdivenlerini hızla iniyorum, zihnim cevapsız sorularla çalkalanıyor. Vamen neden bu kadar hantal malzemeler gerektiren bir projeyi gizlemişti? Ve neden halkımız için dinlenme ve düşünme günü olan bu kadar erken bir saatte bu sessiz aciliyet? Çünkü ilk yeni ay, kederin gölgesini temizlemek ve her ocakta umudun ateşini yakmak için düzenlenen yıllık festival olan On İki Yenilenme Günü'nü başlatır. Şarkılar ve ziyafetler bu neşeli dönemi işaret eder... ancak bugün, o parlak kutlamalar başlamadan önceki ciddi Anma Günü'nü müjdeliyor.

Arka avluya bakan sütun boyunca ilerlerken, Vamen'in hizmetkârları çam gövdesini surların ötesine götürmek üzere bağlanmış bir arabaya boşaltırken yönlendirdiğini görüyorum. Belki de savaş sırasında kendi Yule satıcılarını kaybeden bir köyde hazırlık yapıyordu. Başlangıçtaki tedirginliğim, kaynaklarımız tükenmiş olsa bile kocamın halkına gösterdiği sonsuz ilgiyi hatırlatınca azalıyor. Onu çağıran acil görev ne olursa olsun, merhamet rotasına rehberlik etmeli.

Bu çıkarımdan memnun olarak Vamen'i işiyle baş başa bırakmaya ve bu düşünceli günü aydınlatabilecek kendi görevlerimi aramaya hazırım. Ancak salona doğru döndüğümde, atılmış kerestelerin arasında bir sepet çam kozalağı ve çıplak çubuk demetleri görüyorum. Entrika beni olduğum yere mıhlıyor. Bu girişim görkemli ve ciddi bir devlet işlevine hizmet ediyorsa, neden böyle mütevazı malzemeler?

Merakım nezaketin önüne geçip beni tüm gizemi araştırmaya sevk etmeden önce, arkamdaki geçit taşlarında aceleyle ayak sesleri duyuluyor. Arkamı döndüğümde Vamen'in yaklaştığını görüyorum, keşfim karşısında hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünüyor. Başımı ağırbaşlı bir şekilde eğip ellerimi kavuşturuyorum.

"Özür dilerim, kocacığım. Hazırlıklarınıza müdahale etmek istemezdim..."

Ama Vamen pişmanlığımı bir kenara bırakıp soğuk ellerimi kendi eldivenli avuçlarının arasına alıyor. "Önemli değil. Sürprizini bir süre daha bozmamayı umuyordum ama sanırım eninde sonunda çözecektin." Öfkeli ses tonunun altında beni herhangi bir mangalın ısıtabileceğinden daha fazla ısıtan bir sevgi akımı var.

"Sürpriz mi, kocacığım?"

Ben daha fazla soru soramadan parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Bu gece her şey açığa çıkacak. Şimdilik senden sadece sabır istiyorum, meraklı karıcığım." Beni kendine çekip alnıma bir öpücük kondururken gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. Sağlam gövdesinin içinde eriyorum, her zamanki gibi onun yakınlığıyla rahatlıyorum. Güvenimizi paylaştığımız geçtiğimiz yıl aramızdaki son duvarların da yıkılıp toz olduğunu gördü. Artık birlikteliğimizi gölgeleyecek hiçbir sır yok.

Bu da kaçamak cevaplarını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor... ama şüphelerimi bir kenara bırakıp kucaklamasına karşılık veriyorum ve kalbinin benimkine çarpışının tadını çıkarıyorum. Bu kısacık sevgi anı, beni önümüzdeki kederli bir hatırlama gününe hazırlıyor.

Çok geçmeden Vamen geri çekilir, yüz ifadesi bir kez daha ciddileşir. "Şimdi hazırlıklarla ilgilenmeliyim. Anma törenine

katılacak mısın?"

Önümdeki görevi düşündükçe hüzün kalbimin kenarlarında yeniden dolaşıyor. Üzerinden bir yıl geçen savaşın kanlı çatışmalarında kaybettiklerimizin yasını tutan çok kişi var. Eski yaralar sarılmadan iyileşme olmaz.

"Elbette. Orada diğerkadınlarla bir araya geleceğim." Sevgili yüzüne bakarak, parmaklarımın tersini yontulmuş yanağına sürüyorum. "Bugün her yükü tek başına taşıma kocacığım. Kayıplar hepimizin peşini bırakmaz."

Vamen başını çevirip avucuma harareтли bir öpücük konduruyor. "Şimdi her şeyi yaptığımız gibi birlikte hatırlayacağız." Omzumu bir süre daha okşadıktan sonra gizemli işine gitmek üzere uzaklaşıyor. Uzun boyu kışlanın köşesinde kaybolana kadar onu izliyorum, ikimizin de kalbindeki soğuk kedere karşı ışığın hâlâ üstün geldiğini bilmek içimi ısıtıyor. Böylesine karanlık son zamanlarda nadir bir nimet.

Halka Tepeler'e doğru yapılan kederli yürüyüş sabahın erken saatlerinde, karla tehdit eden demir grisi gökyüzünün altında başlıyor. En yüksek tepenin üzerindeki anıt kayalığa giden dolambaçlı patıkada yürürken rüzgar çıplak dalların arasından bir ağıt yakarak davullara eşlik ediyor. Orada ölenlerin kemikleri, muazzam oyma taşlarla onurlandırılmış bir şekilde yatıyor. Ruhları gelecek yıla kadar törenle uğurlanmadan önce isimleri yüksek sesle okunacak. Geride kalanlar için sadece küçük bir teselli.

Althir'in dul eşinin yanında yerimi alıyorum, onur kıtası okumaya başlarken gözyaşlarımı tutamıyorum. Tanıdığım ve sevdiğim pek çok ses artık sonsuza kadar sessiz, dünyam onların yokluğuyla daha da boş. Ama Althir'in biricik kızı küçük Filora yanıma geldiğinde, onu kendime yaklaştırıyor, kıkırdamasına ve örgümü çekiştirmesine izin veriyorum. Hayat devam ediyor, bedeli ne olursa olsun. Sadece keder kalbimizi durdurduğunda başarısız oluruz. Nekropol yolunun hışırdayan kuru yaprakları arasından geri dönerken bu gerçeği yanan bir mum gibi zihnime sabitliyorum.

Gün sessiz ve gri devam ediyor, tüm görevler ve konuşmalar bu ciddi düşünme zamanına hürmeten bastırılmış durumda. Yarın neşe ve umudu yeniden canlandıracak parlak törenleri özliyorum. Ama gölgelerden sonra bile şafak söküyor. Sadece o zamana kadar dayanmamız gerekiyor.

Öğleden sonrayı diğerkayınlarla birlikte anma ipeklerini dikerek ve yarınki ziyafetler için baharatlı ekmek pişirerek geçiriyorum. Basit işler melankolik ruhumu yatıştırıyor. Ancak Vamen'in hem öğlen hem de akşam yemeklerine katılmaması daha önceki merakımı arttırıyor. Onu bu kadar meşgul eden gizli proje her neyse, bu kadar aralıksız çalışmasını gerektirecek kadar hayati olmalı. Kışla kapısındaki nöbetçilere sorduğumda, sadece bilerek gülümsüyorlar ve bana her şeyin bu gece ortaya çıkacağını garanti ediyorlar. Bu kadar dışlanmış olmaktan dolayı iyi huylu bir hayal kırıklığı içinde ofluyorum. Ancak bu kederli zamanda halkımızın moralini yükseltebilecek hiçbir samimi çabayı da küçümseyemem. Vamen bölgesine derin bir sevgiyle rehberlik ediyor; ben sadece onun vizyonuna güvenmeliyim.

Akşam yemeği bittikten sonra sabrım son sınavını veriyor ve hala Vamen ortaya çıkmıyor. Ziyafet verenler, bu kasvetli günü dinlenmeye bırakmaya hazır bir şekilde yas nöbetlerine ya da evlerinin ocaklarına dağılmaya başladılar. Ama herkes yarının şafağının müjdecisi olduğunu biliyor. İçimde kaynayan merakı bastırıp yatak odamıza doğru ilerleyerek Vamen'i bekliyor ve bu düzensiz gizlilik için bir açıklama talep ediyorum.

Ama kamaramızın bulunduğu koridora ulaştığımda, elf yüzbaşı Tarath çift kapının dışında nöbet tutuyor. Selamlamak için yumruğunu göğsüne vuruyor. "İyi akşamlar, hanımefendi. Size kısa bir süre daha eşlik etmek istiyorum." Ses tonu hiç itiraz kabul etmiyor. Dudaklarımı çiğneyerek omzunun üzerinden kapalı kapılara bakıyorum.

"Tanrı gizemli işini henüz bitirmedi mi? Geç saatten önce dinleneceğim..." İstedğimden daha huysuzca çıktı. Ama Tarath sadece gülümsüyor, benim sabırsız ayak vuruşlarımdan rahatsız olmuyor.

"Yakında, hanımefendi. Birkaç dakika daha sabredin."

İç çekerek, nazik bir sükûneti zorluyorum ve zaman geçirmek için Tarath'a yeni doğan oğlu hakkında sorular soruyorum. Ama düşüncelerim sürekli arkasındaki kapalı kapılara dönüyor. Vamen bu kadar mahremiyet gerektiren neyi ayarlıyor olabilir?

Bitmek bilmeyen bir bekleyişin ardından, telaşlı ayak sesleri nihayet boş koridorda yankılanır. Vamen köşede beliriyor, uzun süren çalışmasından dolayı sevimli bir şekilde kırışmış görünüyor. Bizi yalnız bırakmak için akıllıca yürüyüp giden Tarath'a

başıyla teşekkür ediyor. Onun iri cüssesi uzak köşeyi döner dönmez Vamen'in üzerine atılıp omzuna vuruyorum.

"Şimdi bu can sıkıcı gizemi açıklayacak mısın, kocacığım?"

Gölerek ellerimi tutuyor ve ikisini de dudaklarına götürüyor. "Barış. Merakınız birazdan giderilecek." Şakacı bir göz kırpmayla arkama geçiyor ve ellerini gözlerimin üzerine koyuyor. Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum ama beni yavaşça öne doğru yönlendirirken direnmiyorum. Sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Sadece birkaç adım daha... orada. Şimdi, bak." Ellerinii kaldırdı. Gözlerimi kırpıştıırarak kendimi mütevazı yaşam alanımızın ortasında buluyorum. Çenem düştü.

Çam dalları ve ısıltılı gümüş cicili bicili çelenkler her kapıyı ve aplikleri süslüyor. Tonozlu tavan kirişlerine kurdeleler ve... mumlar mı dizilmiş? Odanın ana unsurunun üzerindeki cilalı apliklerde düzinelerce tombul fener neşeyle yanıyor.

Büyük pencerenin önünde, dalları altın cevizlerle, boncuk dizileriyle ve dalların üzerine yerleştirilmiş minik yanan mumlarla dolu yüksek bir yaprak dökmeyen ağaç duruyor. Güzel kokulu dallarının altında rengârenk paketlenmiş koliler ve kurnaz hasır süsler yatıyor. Çocukluğumun soluk hikâyelerinden kalma bu manzara karşısında afallamış bir halde duruyorum.

"Vamen...bir Yule ağacı mı?" Döndüğümde onun beni endişeyle izlediğini görüyorum. Benim soluksuz sevincimle rahatlayarak sarktı.

"En eski ilahiler onlardan bahsederdi. Sana sürpriz yapmak istedim." Ellerimi tutarak beni muhteşem köknar ağacına yaklaştırıyor. Canlandırıcı kokusunu derin derin içime çekiyorum.

"Ben fark etmeden bunu nasıl başardın?"

Kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki Tarath ve Gantre, ben eşyaları geçitten geçirirken sizin yolunuza kötü bahaneler uydurdular." Şaşkın gülüşüm karşısında ellerini iki yana açtı. "Kış ortası sihirle dolu olmalı. Uzun zamandır çok az gerçek neşe yaşadık. Şimdi savaş kazanıldığına göre, sadece ikimiz arasında özel bir şeyler yakmak istedim."

Ciddi sözleri karşısında aniden gelen gözyaşlarımı kırpıştıırıyorum. Yönetimin muazzam yükleri arasında bile bir zamanlar paylaştığım boş bir hayali, kaybolan güzel bir şeyin bir parçasını hatırlaması... beni suskun bırakıyor. Sadece yüzünü kendime doğru çekip şiddetli bir öpücük kondurabiliyorum. Uzun anlar boyunca sadece ikimizin olduğu bir dünyada kendimizi kaybediyoruz.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, Vamen beni göğsüne bastırıyor. "Bu sadece küçük bir simge. Gelecek yıllarda paylaşacak pek çok güzel anımız olmasını umuyorum."

Daha önceki melankolim onun içten hediyesiyle tamamen yok olmuş gibi görünüyor. Ama şimdi sıra bana geldi. Sakinleştirici küçük bir nefes alıyorum ve ona gülümsüyorum. "O halde bu gece başlayalım."

Elini tutup hala düz olan karnıma hafifçe bastırıyorum. Anlamlı bakışım karşısında gözleri açılıyor. Yüz hatlarını boyayan şaşkınlık ve sevinci görünce sevinç gözyaşları içinde gülüyorum.

"Biz bir aile olacağız."

Vamen bir çığlık atarak beni kucağına alıyor ve ikimizi de baş döndürücü daireler çizerek döndürüyor. Etrafımızdaki mum alevleri bulanıklaşırken ben de ona yapışıyor, onun bulaşıcı zevkini paylaşıyorum. Şimdi içimde parlak bir kıvılcım yanıyor ve gelecek için umut veriyor. Sevinçler ya da sınavlar ne olursa olsun, onları birlikte karşılayacağız.

SONSÖZ - IRIS

Çamaşır asmaya ara verip kızım Elia'nın çimenlerin üzerinde dengesiz bir şekilde yürümesini izliyorum. Tombul elleri uğuldayan böcekleri ve sallanan çiçekleri kavıyor, her yeni keşfi eşit ölçüde dikkat ve keyifle inceliyor. Kışın ısırtığı hala dağ sabahlarına yapışmış olsa da, hayat bu topraklara geri döndü. Ve onunla birlikte, neşe ve ışık.

Gülümseyerek, yıkamayı sabitlemeye geri dönüyorum. Yakınlarda, avluda, Vamen acemileri eğitimlerinde denetliyor, bir mızrak darbesi ters gittiğinde ara sıra düzeltme havlıyor. Çeliğin yankıları ve gençlerin bağırıışları yenilenmenin sesleridir. Savaşın sona ermesinin üzerinden aylar geçmiştir, en derin yaraların bile iyileşmeye başlaması için yeterli bir süre.

Hem bu duvarların içinde hem de dışında acı kayıplar yaşadık. Babalar, kardeşler, çocuklar. Trajediler nesiller boyunca devam etti. Ama nihayet yas günleri yerini yeni yaşamın ve zor kazanılan barışın kutlamalarına bıraktı.

Hain kralın devrilmesi ve Vamen'in sağlam eli altında şekillenen bilge bir müttefik konseyi ile Kuzey Dağları müreffeh bir döneme girdi. Sınırlarımız güvende, halklarımız amaç birliği içinde. Irklar arasında hâlâ şüphe ve eski nefretler var. Ancak şimdilik, ortak yükleri omuzlayacak, ortak çıkarları savunacak kadar güçlü bağlar kurduk. Gerisi yavaş yavaş, sabır ve şefkatle gelecektir. Bu zirvelerin altında birlikte yükselirken, insan gözlerim her sabah geleceği daha net görüyor.

Vamen mutfak kapısının yanında beliriyor, teni kendi eğitiminden dolayı parlıyor. Ciyaklayan kızımızı kucasına alıp gökyüzüne fırlatırken gülümsemesi gece yarısı rengindeki teninde bembeyaz parlıyor. Kıkırdamaları taşlarda yankılanıyor. Hiçbir kale çocuğu bizim küçük yıldızımız kadar üzerine titrenmemiști.

Güçlü kollarını belime dolayan Vamen, uzun bir öpücük için beni kendine çekiyor. Nihayet ayrıldığımızda, kedi gibi gözleri hak edilmiş bir memnuniyetle parlıyor.

"Benimle yürür müsün, karıcığım? Konuşmam gereken bir konu var."

Gizemli gülümsemesi ilgimi çekince bana uzattığı kolu tutuyorum ve beni müştemilatın ötesindeki orman patikalarına doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Kızımız aramızda zıplıyor, yol boyunca her çakıl taşını ve çiçek goncasını incelemek için duraklıyor. Güneş yeni çıkan yaprakların arasından puslu bir şekilde süzülüyor, baharın dönüşü için dökülen katmanları ısıtıyor. Vamen, ağaçlar açılıp kuşluk vakti ıslıl ıslıl aydınlanan bir açıklık ortaya çıkana kadar boş gevezeliklerle beni tahmin etmeye devam ediyor.

Önümüzde ahşap ve nehir taşından inşa edilmiş büyüleyici bir kulübe duruyor. Rustik güzelliği karşısında nefesim kesiliyor. Vamen beni patikadan yukarı, oyma meşe kapıya doğru götürüyor.

"Hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyor ama şimdilik yeterince sağlam. Sen ne

düşünüyorsun?" Birden çocuksu görünmeye başladı. "Bunu... bizim için mi yaptın?"

Merakla fısıldıyorum.

"Senin için." Yanağımı şefkatle okşuyor. "Bu koridorlara ışığı geri getirdin, Iris. Bana hayal bile edemeyeceğim nimetler verdin. Şimdi senin ve çocuğumuzun sarayın baskılarından uzakta, kendinize ait huzurlu bir yeriniz olmasını diliyorum."

Gözlerim yaşıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, neredeyse sevinçten bağıracaktım. "Bu mükemmel! Ailemiz için bir sığınak."

Kızımız bacaklarımızın arasına sıkışıyor, çatının zirvesini görmek için küçük başını geriye doğru uzatıyor. "Ev!" diyor mutlulukla ve biz de gülüyoruz.

Sonraki haftalarda, rahat kulübeyi yavaşça döşedik ve küçük bir bahçe ve belki de sonunda hayvanlar için planları tartıştık. Bu kadar derinden arzuladığımı hiç bilmediğim tüm basit konforlar. Bu küçük sığınak paha biçilemez bir hediye.

Yetersiz eşyalarımızı taşıdığımız gün, Gantre bize huysuz bir geçici veda etmeye geliyor. Beni bir ayı gibi kucakladı.

"Koridorlarda seni özleyeceğiz, genç kız. Ama seni sık sık göreceğiz."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Elbette. İkimiz de uzun süre ayrı kalmaya dayanamayız."

Alacakaranlığın altın rengi ışığı yeni duvarlarımızı yıkarken Vamen beni eşiğin üzerinden kaldırıyor. Oturma ve yemek alanının birleşiminde, bir vazo kır çiçeği havayı kokulandırıyor. Çocuğumuz hemen her köşeyi ve dolabı keşfetmeye başlıyor, her yüzeyde küçük parmak izleri bırakıyor. Onun neşesi kalbimi canlandırıyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, küçük yatak odasında nihayet uykuya daldıktan sonra, Vamen kendi ocağımızdaki keresteleri yakıyor. Kollarımı arkadan ona doluyor, yanağımı kalp atışlarının sabit tınısına yaslıyorum.

"En son bu duvarların arasında durup savaşı beklerken, böyle bir mutluluğun benim olacağını asla hayal edemezdim. Şimdi her sabahın ışığı yenilenmiş bir hediye gibi geliyor."

Vamen dönüyor ve başımı göğsüne yaslıyor. "Beni ölümün kıyısından döndürdün, her şey kaybolmuş gibi görünürken bana yeni bir amaç verdin. İnşa ettiğimiz bu barış sana ait, Iris. Benim yol gösterici ışığımsın."

Şefkatli sözleri taze gözyaşlarını harekete geçiriyor. Kaderin beni beklenmedik bir şekilde eşleştirdiği adamın yüzüne bakıyorum. Kocamın, sevgilimin, ruhumun yoldaşının yüzüne. Bizi buraya getiren yol çok acı ve belirsizlik barındırıyordu. Ama bir şans verilse, onun kollarında geçireceğim bu an için her şeyi tekrar yapardım.

Bu sığınakta ailemizle birlikte yaşayacağımız daha çok şey var. Gelecek şimdi kusursuz bir mücevher gibi ıslıl ıslıl parlıyor, kristal derinliklerinde ışık ve umut barındırıyor. Ne olursa olsun, onunla kol kola yüzleşeceğiz.

SONSÖZ - VAMEN

Ben kulenin tepesinden bölgemi son bir kez daha gözden geçirirken, hanım eşim aşağıda bekliyor. Her şey yolunda görünüyor, avlu amaca yönelik faaliyetlerle dolup taşıyor, devriyeler elde etmek için çok mücadele ettiğimiz dikkatli barışı korumak için programa göre hareket ediyor. Savaşın sona ermesinden bu yana geçen yaklaşık bir yıl boyunca, bir günlüğüne bile olsa kontrolü elden bırakmak istemeyerek uyanık bekçiliğimi sürdürdüm. Ancak sonunda geri adım atma ve dizginleri güvenilir danışmanlarıma devretme zamanı geldi. Artık sadece görevim gereği değil, aynı zamanda kalbimin itkisiyle de yönetiyorum, hayatın sadece katı bir hizmetten daha nazik zevkler sunduğunu hatırlatıyorum. Iris bana bu gerçeği öğretti. Şimdi bir sonraki bölümü birlikte yazacağız, nereye varırsa varsın.

Kendi kendime memnun bir şekilde başımı sallayarak tanıdık dolambaçlı merdivenlerden aşağı iniyorum. Iris bailey'de, mütevazı eşyalarımızı taşıyan atların yanında duruyor. Gülümsemesi, uzun süredir zırhlı olan ruhum için bir zamanlar hayal bile edilemeyen gelecekteki mutluluğun vaadini taşıyor. Ama onun aşkı beni ikiye böldü, benim olanı korumaya yönelik demir iradenin altında daha yumuşak özlemler uyandırdı.

Küçük Elia heyecanla valizlerin etrafında koşuşturuyor, gevşemiş kayışları ve tokaları bakıcısından daha hızlı çekiştiriyor. Kıkırdayarak, o sevinçle ciyaklarken onu başımın üzerine kaldırıyorum. Artık her gün eve dönüşümü kahkaha ve ışık beklerken, otoritenin yalnız nöbetlerinden vazgeçtiğim için nasıl melankoli hissedebilirim?

Kıvranan kızımı Iris'in sağlam kollarına bırakıyorum ve atıma biniyorum. Uzun süre korunaklı duvarların ardında kaldıktan sonra yola çıkmak için sabırsızlanarak sıcıyor. Aynı hevesi hissederek onu okşayarak sakinleştiriyorum. İkimiz de sabit durmak zorunda değiliz. Açık ufuk bizi çağırıyor.

Iris midilli arabasının dizginlerini artık ustalıkla tutuyor. Elia yanına tünemiş, saçma sapan şarkılar geveliyor. Ama kale kapıları dolambaçlı dağ yolundan aşağı doğru çekilirken, Iris arkasına bakıyor, yüzü kısa bir süreliğine bulutlanıyor. Aygırımı arabanın yanına yaklaştırıyorum ki gıcırdayan tekerleklerin arasından beni duyabilsin.

"Burayı bir süre daha özleyeceksin. Burası senin ilk gerçek evindi."

Iris başını sallıyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "O kapıların altından ilk geçtiğimde koluna yapışmış ürkek bir fareydim, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ne kadar çok yol kat etmişiz."

"Hayal etmeye cesaret edemediğim kadar uzağa. Sen bir pusulaydın, her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde beni karanlık kayalıklardan geri döndürdün." Küçük elini tutup avucuna hararetle bir öpücük konduruyorum. "Şimdi rotayı birlikte çiziyoruz."

Iris bana parlayan gülümsemesini hediye ederek melankoliyi kovuyor. Dizginlere hafifçe vurarak küçük karavanımızı tembel bahar güneşi altında yokuş aşağı hareket ettiriyor. "O halde bir sonraki maceramıza, kocacığım. Önümüzdeki yol bizi bekliyor."

Aygırımı Iris'in izinden gitmesi için yönlendiriyorum. Önümüzde açık, olasılıklarla dolu bir yol var. Canavarlar ve bakireler masamız kendimiz, ailemiz ve Kuzey Dağları'nın birleşmiş halkları için barışçıl yeni bir döneme geçti. Bedel ödemedi ya

da fedakârlık yapmadan değil, ama potayı birlikte atlattığımız için daha güçlü bir şekilde ortaya çıktık. Şimdi ne olursa olsun, neşeli kalplerle önümüze bakıyoruz. Yol bizi nereye götürürse götürsün, yükselen güneşe doğru el ele yürüyeceğiz.

Eden'in serinin bir sonraki kitabına mutlaka göz atın: Gargoyle ile Evlenmek

EDEN EMBER

Eden Ember tutkusunu bilimkurgu romantizmi yazmakta buldu. Günlerini ya klavye başında ya da yeni hikâyeler hayal ederek geçiriyor. Aktif hayal gücü asla durmuyor ve kitaplarında mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyor.

Eden Ember'ın özel okuyucu listesine katılın

- Yeni Kitaplar, Sıcak İndirimler ve Ücretsiz Hediyeler
- Eden'in okuyucu çekilişleri
- Yaklaşan romanlara ÖZEL ön bakışlar
- Kapaklara ilk bakış
- Eden Kimi Öneriyor (Bilimkurgu Romantizmini Seviyorum!)

EdenEmber.com

[Eden Ember'ı FaceBook'ta Takip](#)

[Edin Eden Ember'ı Amazon'da](#)

[Takip Edin Eden Ember'ı](#)

[BookBub'da Takip Edin](#)

DÜZENLENMİŞ CANAVAR EŞLER

Seri Sayfası [BURADA](#)

Buz Deviyle Evlen by Layla Fae

Minotorla Evlen by Eden Ember Kurt

Adamla Evlen by Cara Wylde Anka

Kuşuyla Evlen by Eden Ember

Ejderhayla Evlen by Cara Wylde

Orkla Evlen by Layla Fae

Aslan Adamla Evlen Cara Wylde Lich

ile Evlen Layla Fae

Eden Ember'dan Boğa Adamla

Evlenmek Layla Fae'den Jack

Frost'la Evlenmek Eden Ember'dan

Kara Elfle Evlenmek Cara

Wylde'dan Krampus'la Evlenmek

Eden Ember'dan Gargoyle'la

Evlenmek Cara Wylde'dan

Grendel'le Evlenmek Layla Fae'den

Basilisk'le Evlenmek

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.